

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

8 Νοεμβρίου 1915

Ἀρ. 3

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

Η Κ^η ΝΟΡΜΑΝ ΓΚΩΤ (ἴδε σελίδα 2ον)

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,"

Εκδομένη υπό των Εκδοτικών Καταστημάτων της "Ακροπόλεως".

Υπό την επιστασίαν: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΗΠΗΡΩΤΕΙ

Ετησίως δια τὸ "Εσπερινὸν Δραχμὰς 6.

» » Ἐξοφλεῖται Φράγκ. 10.

8 Νοεμβρίου 1913

Ἄριθ. 3

ΕΤΟΣ Α'

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε πλουσιωτέρα καὶ ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶνε ἀκόμη περισσότερο. Διαβάετε καλὰ τὰ άρθρα περὶ συνεργασίας καὶ σταθερὰ μᾶς ὅτι σὰς ζητήμας. Ἀπόμα καὶ κοινωνικὰ ὁμοῦ γράμματα καὶ ἐνδιαφέροντα, ποῦ θὰ κατωπρίζουν τὴν ἐπαρχιακὴν ζωὴν, θὰ τὰ ἐνημοσιεύωμεν εὐχαρίστως.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀρχίζει νέα συνέχεια. Τὸ πρῶτον ἐστὶν Ἑλληνισμός. Σὲ λίδας μαρτυρικῆς, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θὰ γνωρίζετε τὴν Ἑλληνικὴν. Κάθε κριτικὸν θὰ εἶνε καὶ περισσότερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Θὰ ἴδωτε πῶς κάνει κόρτη ἡ πλουσία, ἡ πτωχεία, ἡ ἐργασία. Θὰ γνωρίζετε ὅλους τοὺς τύπους τοῦ ἀμερικανικοῦ καριέτου. Τὴν «κόρου γκέρι», τὴν «Φόρσο Ράβερ», τὴν «Κλίμπερ γκέρι», τὴν «Περσίγγον γκέρι», τὴν «Κοιτῆριον». Αἱ σελίδες εἶνε ἡλικιωμένα, γεμάτες χάριν, πνεῦμα καὶ λεπτότητα.

Μὴ νομίζετε πῶς ὁ Κοντορεθιούλης μᾶς ἐγκατέλειψε. Ἀπλῶς μᾶς ἔγραψε πῶς εἶνε ἀρρώστος. Δὲν γνωρίζομεν πόσον ἀληθὴς εἶνε ἡ ἀρρώστια τοῦ ἡρώου ἡρώου. Θὰ μᾶς τὰ πῆ ὅλα εἰληκτικῶς εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Μᾶς στέλλουν διαρκῶς καταχωρήσεις καὶ διακηρύξεις ἀλλόθλων ἀπὸ παντοῦ. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι εἴπαμε καὶ εἰς τὴν ἀλλοτρίωσιν. Σὰς παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ μετῶνται μόνον σὰς τὰς λίξεις καὶ νὰ μᾶς στέλλετε μετὰ τῆς δημοσιεύσεως καὶ τὸ ἀντίγραφο. Ἔτσι εἶνε εὐκολώτερον καὶ καρδίζομαι καὶ χάριτος.

Ὅσοι δημοσιεύουν λογογραφημάτων μὲ ψευδῶνα, τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλουν 50 λεπτὰ εἰς γραμματεῖον πρὸς ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου τῶν. Ὁ ὅρος αὐτὸς θὰ ἐφαρμοσθῆ ἀπολύτως ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ περιμένωμεν καὶ νὰ γίνονται χρόνος, καλλιτέρας νὰ σπεύσετε καὶ μᾶς στείλατε τὸ ἀντίγραφο διὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδωνύμου.

Μελοδία ἰταλικὴ ἀπὸ τῆς γλυκύτερας καὶ τραγευτικῆς κλίμαξας ὁ ἀπέραντος ἡλιοφωτισμένον πλάγιον, ποῦ σὲ πλανεύει καὶ ἐξελίσσει μὴ ἔσονται αὐτὰ θαλάσσιον ἡξοφίαν σὲ πηρὴ θουρία εὐωδίας ἀπὸ πᾶρα καὶ θυμῶν μέσῃ σπῆν χρόνῳ ὅρα ἰδὸν τί εἶνε ὁ ἔρωσ τοῦ Ἰταλοῦ ἔλευθεροῦ καὶ τῆς πιστῆς, γενναίουφρονος φωνητροῦ τοῦ, ποῦ δημοσιεύομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον.

Σήμερον στὸ πάλιν σὰς θὰ ἔχετε μίαν Ἀμερικανικὴν καλλονὴν τὴν ἀρραβωνία στικὴν τοῦ Δρος Γούτρω Γούτρω, πρὸ ἔδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ Κα Νόρμαν Γκόλτ, νεαρὰ γῆρας, εἶνε ἀπὸ τῆς πλουσιωτέρας καὶ ὠραιότερας κυρίας τοῦ καλοῦ κόσμου τοῦ Γουάσιγκτον. Ἐγείνεται μετὰ τὸ ὄνομα τῆς, εἶτε ὑπὸ ψευδῶνον. Δικαιώμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμων ὁρίσθη πρὸς πενήτηντα λεπτὰ, τὰ ὅποια δύνασθε νὰ μᾶς ἀποστείλατε εἰς γραμμάτιον. Ἡ τιμὴ τῶν καταχωρίσεων ὡρίσθη καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας τῶν πύλλων καὶ πάσης ἄλλης φύσεως ἀγγελίας πρὸς πρὶν λεπτὰ τὴν λέξιν.

Ο Ἄρχισυντάκτης ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ σκοπὸς τῆς συνεργασίας τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς δὲν εἶνε δόξα ὅπως ζητήσωμεν νὰ τοὺς κολακίσωμεν τυφλώνοντας τὸ ὄνομα τῶν. Διὰ τῆς συνεργασίας σὰς πρέπει νὰ καταστήσετε τὴν πατρίδα σὰς γνωστὴν τέρων καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Καὶ ὅσον καλὸν ἔργον κάνει γνωρίζετε κατὰ τὸν καὶ περισσότερο τὸ ἀγαπᾶ. Ἡ ἡμέρα γεωγραφικῆς γνώσεως τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἀσχεδὸν περιττὴ, ἀν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὴν γνώσιν τῆς ζωῆς ἐν γένει τοῦ μέρους ἢ τῆς ἐπαρχίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποστηθίζετε εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁμιλήσατέ μᾶς διὰ τὴν πατρίδα σὰς ζωντανὰ, θετικὰ. Ὅχι μόνον ρεμπασαζὸς, ὁχι μόνον στίχους. Πηγαίνετε εἰς τὸ ἀργαῖον ἐρείπιον ποῦ ἔχετε, ἢ τὴν ἱστορικὴν ἀσκήσιν ἢ ἄλλο ἀξιόλογον τοῦ τόπου σὰς μέρος, περιγράψατέ το σύντομα καὶ στείλατε τὴν μικρὰν περιγραφήν σὰς. Ἐπίσης ἕνα ἔθρον, μίαν ἔσπην, μίαν παρὰ ῥάδιον, ἕνα κοινωνικὸν ποῦ νὰ ἔχη ἕνδια φέρων, ἕνα περίεργον τύπον, λίγα λόγια γιὰ ἕναν ἐκταταμοῦσόν, ἀν ἔχετε, ποῦ πλουσιώτα μόνος τοῦ ἐν τοῦ μεγέθους, δι' ἕνα καλλιτέχνην, διὰ τὰ προϊόντα τῆς πατρίδας σὰς, δι' ἑκείνους ποῦ συνετέλεσαν πρῶτον εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἢ ἀποικικὴν τῆς ἀκμῆν, ὅτι δὴ ποτε τέλος φέρει τὴν σφραγίδα, τὸ χαρακτηριστικὸν χρῶμα τοῦ τόπου σὰς. Καὶ μίαν φωτογραφία νόστιμην ποῦ θὰ συνοδεύει τὴν περιγραφήν σὰς δὲν θὰ ἦταν ἀσχημ. (Θὰ τὴν ἐνημοσιεύωμεν εὐχαρίστως.

Δίπλα εἰς ὅλα αὐτὰ, ἐννοεῖται, δὲν θὰ παραμεληθῆ καὶ τὸ φιλολογικὸν μέρος. Ὅ,τι δὴ ποτε ἐμφανίζεται, θὰ δημοσιεύεται. Ὅσοι δὲμος στίχοι, τὸ λέγωμεν αὐτὸ διὰ μερικῶς ἐνδιαφερόμενους ποῦ μᾶς ἠρώτησαν, δὲν ἐμφανίζονται διὰ τὴν στήλην τῆς συνεργασίας τῶν ἀναγνωστῶν, ἀν τὰ πο

διὰ τῶν εἶνε στραβὰ, ἀν κούτσινον καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐκδύσιν, θὰ ρίπτονται εὐχέλ... εἰς τὸν Καναδά, ἀλλ' εἰς τὴν στήλην τῶν καταχωρίσεων, ἐπιβαρυνόμενοι πρὸς τρία λεπτὰ τὴν λέξιν.

Ἐννοεῖται εἰμπορεῖτε νὰ δημοσιεύετε εἰς μετὰ τὸ ὄνομα τῆς, εἶτε ὑπὸ ψευδῶνον. Δικαιώμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμων ὁρίσθη πρὸς πενήτηντα λεπτὰ, τὰ ὅποια δύνασθε νὰ μᾶς ἀποστείλατε εἰς γραμμάτιον. Ἡ τιμὴ τῶν καταχωρίσεων ὡρίσθη καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας τῶν πύλλων καὶ πάσης ἄλλης φύσεως ἀγγελίας πρὸς πρὶν λεπτὰ τὴν λέξιν.

Ο Ἰδιος ΜΗ!!

(Ἐνδεκα ἀπαγορεύσεις, μετὰ τῶν ὁποίων μπορεῖτε νὰ φῶτε παντοῦ).

Μὴ πίνετε ποτὲ νερὸ χωρὶς προηγουμένως νὰ φουγγίσετε τὰ χεῖλη μετὰ τὴν πεισιτά σὰς.

Μὴ βάζετε ποτὲ τὸ μαχαίρι στὸ στόμα, ὅπως συνειθίζομεν τὰ ἐννέα δέκατα τῶν Ἑλλήνων. Τίποτε ἀπολύτως ποτὲ δὲν τρώγεται μετὰ τὸ μαχαίρι.

Μὴ κόμηνται ὄρθρον εἰς μετὰ τὰ δόντια καὶ τὰ χεῖλη εἰς μετὰ μαχαίρησιν ὅταν τρώτε.

Μὴ ἀνακαθίσετε ποτὲ τὸ φαγητὸ σὰς στὸ πιάτο, ὅπως ὄντες νὰ κατατρέφετε ἢ μορφή, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐσπερίσθη.

Μὴ φουξήσετε ποτὲ τὴ σούπα σὰς καὶ ἀπορῶντες τὸν ἐλάχιστον ὄρθρον ὅταν τὴν βάζετε στὸ στόμα.

Μὴ κόψετε ποτὲ μετὰ τὸ μαχαίρι τὸ φαγητὸν, ποῦ μπορεῖ νὰ κοπῆ μετὰ τὸ πηροῦν.

Μὴ τρώτε τὸ τυρὸ ὀπωσθήποτε, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ βάλανε μετὰ τὸ μαχαίρι ἐπὶ τοῦ σὲ μίαν μουρικὴν ψωμίου καὶ ἀπὸ αὐτὴν στὸ στόμα.

Μὴ τρώτε μετὰ τὸ χεῖρ παρὰ μόνον ἵστα πῦλιν, φρούτα ἡμέρα, ἢ φρούτα ποῦ ἐερλου βίζονται εὐκόλως.

Μὴ κτυπετε ποτὲ τὴν κόψιν τοῦ μαχαίριου στὸ πιάτο, ἀλλὰ κόβετε τὸ φαγητικὸν μαλακὰ.

Μὴ ροβέσθε ὅτε καὶ εἰς διπλωματικὸν γεῦμα νὰ φῶτε, δὲν ἔχετε ἐπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω στοιχειώδη.

Μὴ τὰ ληρομεῖτε ὅτε εἰς μαγειρεῖον.

Γ. ΧΟΡΝΟΥΓΓ Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—(Ἐνὸς ἡ μίς Χίλντα Μπουερί, συνόδου τῆς κ. Κλάρκσον, ἐπιπέ πᾶνο καὶ ἐπαγορεύσει μίαν ρομάντσα, μόνη μίση στὸ στήν τῆς κυρίας τῆς, ἡ ὅποια λείπει, ἕνας ἀγνωστος ἐξάντημα, γαυτευθεῖς ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς, ἀνεβαίνει ἐπάνω, ὅπου καὶ πληροφορεῖται ὅτι ἡ κ. Κλάρκσον πρόκειται νὰ τραγουδήσῃ ἐν κάποια συναυλίᾳ τοῦ ἐίδος ἐνωτικῶν τοῦ μουσουργοῦ καὶ διευθυντοῦ τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου Σέρ Τζούλιαν Κρέμ.) Κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴ καὶ στὸ πρῶτον διάλειμμα, παρουσιάζεται ἕσασιν ἐπὶ νῶ στή σκηνῇ ὁ ἀγνωστος καὶ προβαίνει ἐναντίον τῶν θεατῶν δύο περίστραφα, τοὺς ἀναγκάζει νὰ σηκώσουν ὅλα τὰ χεῖρα. Εἶνε ὁ περίφημος ἀρχαῖος Στιγ γάρης, ὁ ὅποιος καλεῖ τὴν μίς Χίλντα Μπουερί νὰ τραγουδήσῃ, καὶ παρακαλεῖ τὸν Σέρ Τζούλιαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ πᾶνο.)

Ὅταν ἔδουσαν ἡ τελευταία νότες, γιὰ λίγα δευτερόλεπτα μετὰ τὴν σάλα ἡ πόλυτη σιγὴ ἐπεκράτησε διακοπτομένη μόνον ἀπὸ μερικῶς λυγμούς. Ἀλλὰ πρὸς τὸν προβάσαν νὰ ἐσπασθῇ ὁ κόσμος ἐν χειροκροτήματα, ὁ Τέντ Ράντφορτ ἀνεπήδησε ἐπὶ τὸ πᾶνο τοῦ ρίχνοντας μίαν κραυγὴν ὁ φωνὴ δικῶς εἶνε γίνετο ἀφαντος ἀπ' τὴν ἐξέδρα, καθὼς καὶ ὁ σύντροφός του ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου. Ἐνῶ μίση κανεὶς πῶς ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τοὺς κατέπε ἐνὸς εἶχαν ὅλα κορφομένα τὰ μάτια ἐπάνω στὴν ὠραία Χίλντα Μπουερί. Ὁ Τέντ Ράντφορτ ἡ ταν ὁ πρῶτος ποῦ τὸ ἐπρόσθε: ἄρπαξε τὸ περίστροφόν του καὶ ἐφέθη μετὰ ἕνα πῆδημα ἐπάνω στὴν ἐξέδρα. Ἐξῆς ἐχόθη στὴν πλῆσιν ἐξέδρα καὶ τέλος ἐξήγησε ἔξω ὅπου ἔλαμπε ὑπέρωρα ἡ σαλίην. Διέκρινε μακρὰ ἕναν ἄνθρωπον ποῦ ἐκάλπαξε μετὰ ὄλην τὴν ταχύτητα τοῦ ὑποκρίσιου του, ἀλλ' ὁ Στιγγαρῆς δὲν εἶχε ἐκινήσει ἀκόμη τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκριβῶς ἐξῆς τὸ πᾶνο στὸν ἀναβολέα.

Ὁ Σέρ Τζούλιαν εἰδίστας πάλιν. Ἡ το πολὺ γνωστὸς στὸ Λονδίνο καὶ ἐσύναζε ὁχι μόνον στὴς λέξεις ἀλλὰ καὶ στὴν καλύτερη τάξιν. Τὴ ἱστορία ποῦ θὰ εἶχε νὰ διηγηθῆ στὸ Ἀθῆνα ἢ στὸ Κίναϊνγτον. Τὸ ἀσχημ ἦσαν μόνον ποῦ θὰ τὸν ἐπαίρων ἢ ἐφειρεῖται. Ἀλλ' ἐνὸς εἰδίστας, παρητήρησε τὰ μάτια τῆς μίς Μπουερί ποῦ ἦσαν κορφομένα ἐπάνω τοῦ καὶ ἐξέφρασαν ἕναν ἔκστατον πᾶνο νὰ δεχθῆ, ποῦ τοῦ ἦσαν ἀδύνατον ν' ἀντιταθῆ ἐπὶ πᾶνον.

Μπορεῖτε τῶρα νὰ φαντασθῆτε πῶς ἐπραγούθησε. Ὁ Σέρ Τζούλιαν ἦσαν φανερὰ συγκινημένος καὶ ὁ Στιγγαρῆς ἔλαμπε εὐχαριστήμενος, προσέμων συγχρότως καὶ τὰ περίστραφά του. Τὸ τραγουδῆ πολλὸ καλύτερον ἀπὸ ὅσο ἐπερῆμε καὶ ἐκέρδιζε τρυφερὰ ἀπὸ τὸ ἀνοικανάρωμα τοῦ συνθέτου του. Ἡ τελευταία στροφή ἡ ταν ἐξαίρετικῶς γλυκίη καὶ ἡ αἰσιδὸς γλῶσσο τῶν ποῦ ἠμιλοῦσαν στὴν καρδίαν. Τὴν τελευταία φράση συνοδεύσαν ψέθυροι θασματικοῦ, οἱ ὅποιοι ἐξέσπασαν ἐν θέλειλα χειροκροτημάτων.

Ὁ Στιγγαρῆς ἐπεκλήθη χαμογελοῦν καὶ ἄρταε τὸ πρόγραμμα νὰ πᾶσι χάμα. Ὁ Σέρ Τζούλιαν Κρέμ, τὸ κατ' ἐξοχίαν γαλλῶν πλάμα, ἐστράφη ζωηρὰ ἐπάνω στὸ σκοπιόν του, ἀρπαξε τὰ δύο χεῖρα τῆς αἰσθῆ καὶ τῆς τὰ ἔσπριε μέσα στὰ δικά του. Ὁ ὄρθρος ἦσαν τόσοσ ποῦ δὲν ἀκούσθησαν τὰ λόγια τοῦ καὶ ἠναγκάσθη νὰ φωνάζη γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ νῆξ.

Νὰ μπιζαρίσωμεν αὐτὴ τὴν ρομάντσα. Ἡ ἄλλα μπορεῖτε νὰ τοὺς τραγουδήσετε: Χρειάζεται κανεὶς τραγουδῆ ποῦ νὰ ἔσρον. «Σπίτι, γλυκὴ μου σπιτί» ἐπὶ παρὰ δειγμάτι, ἡ «Τὸ τελευταῖον ῥόδον τοῦ θεοῦ». Πρῶτον τὸ «Σπίτι, γλυκὴ μου σπιτί»... Καλὰ. Εἶνε ρομάντσα τῆς Λαπάτι.

Ἐνὸς ἐκείνος ἐπαίξε τὸ πρελούδιον, ἡ Χίλντα Μπουερί ἦσαν κροτισμένη ποῦ ἐσέπτετο ὅτι θὰ ἐμφάνει ἕνα κομμάτι τῆς μεγάλης αἰσθῆς μυστικῆς ἐν ἕνα κινεῖτο ἐσέπτετο προσοχῇ ἀπὸ τὰ περίστραφα τῶν δύο ἀποσπῶν.

Ὅ,τι μοῦ πῆτε σὰς θὰ κάμα. Ἐ, τότε εἰδοποιήσατε ἀμέσως τὴν κ. Κλάρκσον ὅτι ἀναχωρεῖτε μετὰ τῆς. Ἡ Χίλντα Μπουερί ἐγύρισε καὶ ἔσπριε ἕνα βλέμμα, ἀλλ' ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κλάρ

κων εἶχαν ἀφῆσει καὶ ὄλας τὴ σάλα. Εἶπε ἕσασιν χαμογελοῦσα στὸ μουσικοδιδάσκαλον. — Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε περιττὸ. Ἡ κ. Κλάρκσον μετὰ εἰμι εἰδοποιήσεαι κρυφὰ νὰ φῶν τὸ τραγουδῶτερον.

Ὁ Φέρνγκος Κάρριον γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούσε νὰ κανόν λόγο γιὰ τὸ Στιγγαρῆ, καθὼς ἀνεβαίνει τὸν ποτάμι Μουρουμπιτῆ. Μετὰ τὸν τυχερῶτικὸν χαρακτηρισμὸν ποῦ διακρίνει τὴν φυλὴν τοῦ, ὁ νέος αὐτὸς εἶχε πᾶρει ὡς ἐπιδατῆς δευτέρως θέσεως τὸ ποταμόπλοιο ποῦ ἀνεβαίνει τὸ ποτάμι. Ἦσαν ὁ μόνος ἐπιδατῆς ποῦ εἶπε τὸν ἐπίστραφον νὰ παρήσῃ τὴ νύχτα ἐπάνω τοῦς καναπέδες τοῦ σαλονιοῦ τῆς πρώτης θέσεως. Ὁ καπετάνιος μάλιστα τοῦ ἐφέθη μετὰ ὄλην ἀδρότητα, ἀπὸ τὸν ἐπρόσκαλεσε καὶ στὸ τραπέζιν. Στὸ διάστημα τοῦ ταπεινοῦ εἶχε παρακολουθῆσει μετὰ θερμὸν ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορίας τῶν περιπετειῶν τῶν καταδύων ποῦ εἶχαν ἀποδράσει, τῆς ὁποίας διηγεῖτο ὁ μηχανικός ποῦ ἐτρῶγε καὶ αὐτὸς μαζί του καὶ μετὰ τὸν καπετάνιον. Ἐπει λοιπὸν ἔμαθε ὅτι τὰ ἦθη τῶν ληστών αὐτῶν εἶχαν πᾶσει νὰ εἶνε ἱπποτικὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐλάθη ὁ Κέλλυς καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Στιγγαρῆ. Ὁ τελευταῖος, καθὼς ὑπεστήριξε, καθήγετο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἀλλ' ἡ ζωὴ τοῦ ἦσαν μυστήριον. Ἐβλεπαν ὅτι εἶχε ζωηρὸ πάθος γιὰ τὴν μουσικὴν, καὶ τὰ ἀδραχθήματα τοῦ ἦσαν ὁμογενεῖα, καθὼς τῶν ληστών τῆς Ἑλβετίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ καθήγετο. Ὁ Φέρνγκος δὲν ἦσαν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐνημοσιεύονται εὐκόλως μετὰ τοὺς ρομαντικὸν καὶ τοῦ ἐξήγησαν τὸ ἐνδιαφέρον μᾶλλον αἰ διηγήσεις αὐτῆς παρὰ τὴν φαντασίαν.

Μόλις ἐφθασε ἐπὶ τὴν Γλενρανάλτ, ἔμαθε ὅτι ὄλη ἡ πόλις ἐγέλοσε τρελλὰ μετὰ τὸν νεοἀνδραγαθῆμα τοῦ ληστοῦ αὐτοῦ ἐν κάποια συναυλίᾳ ποῦ εἶχε δοθῆ τὸ Ἰταλοῦ ροῦκ. Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴ ἀπερῆσται ὁ νέος ν' ἀρχίσῃ τὸ σταδίον τοῦ ὡς ἀποκίου μετὰ τὴν σὺλληψιν τοῦ Στιγγαρῆ.

Ἡ ἰδέα τῆς πάλης αὐτῆς τοῦ εἶχε ἔλαθει μίαν μέρα ποῦ ἐσέπτετο σπῶν ἴσκιον τῶν πύλων ὅτι ἕνα νεοσχηματισμένον ὄρθρον τῆς Γλενρανάλτ. Τότε πρῶτον εἶχε παρατήρησει μίαν σανίδα κορφομένη ὅτι ἕνα ἀπὸ ἐκείνα τὰ δέντρα, καὶ ἡ σανίδα αὐτὴ εἶχε μίαν ἐπιγραφήν ποῦ ὑπέσχετο μεγάλην αἰμὴν εἰς τὸν καιρὸν ποῦ θὰ ἐπίτανε τὸ ληστοῦν τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς ὁ Φέρνγκος στὸ καρ

(Συνέχεια εἰς τὴν 14ην σελίδα)

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ

Κάποτε που ένας συγγενής του ήρθε κτώντας ες έρωτος, ο Γαριβάλδης είπε με τη χαρακτηριστική του απλότητα «Τι άνδρας, για έναν άνδρα να σκοτωθώ για μια γυναίκα. Όταν έμένα μία μ' άρσσει, της λέγω «Μ' άγαπάς; Έγώ σ' άγαπώ. Δι μ' άγαπάς; Τότε το χειρότερο για σένα τότε.»

Και μ' όλ' αυτά αν υπήρξεν άνθρωπος που έστράφη πιστότερος και πλέον άφοσιωμένος στην γυναίκα που ήγαγα, ήταν ο Γαριβάλδης. Η ιστορία του έρωτός του είναι περιπετειώδης, ρομαντική, παράδοξος, όπως και η ζωή του. Ο έβας του είναι πλέον αλλόκοτος και από το ρομαντικό περουν μυθιστόρημα. Είς την αυτοβιογραφία του μας λέγει ότι δεν έσυλλογίζετο τον ήλιον, διότι έθεόρει τον έαυτόν του έτελέως άκατάλληλον δι' οικουμενικήν ζωήν, ένεκα του άνευχαρήτου πνεύματός του που διψούσε πάντοτε περιπέτειας, κινθύνους. Και πράγματι, μυριάκις έκινούνευσε εις τα μακρά του ταξείδιου, πολλάκις έφυλακίσθη ως έπαναστάτης, κατοδικώσθη εις θάνατον μία φορά ως προσέχλων και επιχειρήσας να καταλάβη την Γενούην και μόλις καθήρθω να σωθώ. Σιγά σιγά όμως άρχισε να χάνη τους φίλους του, οι περισσότεροι των οποίων έπασαν δίπλα του εις το πεδόν της μάχης και η ζωή του έγίνουσαν μονότονη. (1) Ταν ευρέθη μόνος, ήσθάνθη το κενόν και έσυλλογίσθη την γυναίκα. Ίδου πως έμλεγε διά την γυναίκα εις τα Άπομνημονεύματά του. «Ναι, πιστεύω και έπίσταυρον πάντοτε, ότι η γυναίκα είναι το τελειότερον πλάσμα του Θεού και ότι, μ' όσα κι' αν λέγουν οι άνδρες, είναι εύκολώτερον να βρω μία καρδιά που να σ' άγαπή άληθινά μεταξύ των γυναικών η μεταξύ των άνδρων.»

Με τέτοια δίψα στην καρδιά του ο Γαριβάλδης μία μέρα ξεκίνησε με τρία θωροκτά, όπως έπιπεθη και προσέβαλλε της αυτοκρατορικής δύναμεις επί της Βραζιλίας, χωρίς δέματα να φαντάζονται, ποτέ, ότι το καρδί του έπλεε προς το άκρομύδι, που εύρισκτο ζωντανόν και πραγματικόν το όνειρόν του. Καθώς έπλεον σιμά στην άκτη της Βραζιλίας, ο μεγάλος έλευθερωτής έβγαίνετο πάνω κάτω από κατόστρωμα της «Ιταπαρίνας» και «έφυγε», όπως γράφει ο ίδιος, «σε μία στιγμή να ρίξω τη ματιά μου στην Μπαρσα, προς το μακρυμυρινόν μέρος της είσοδου της Σάντα Καταρίνας, που ήταν λίγα σπύγια, άλλα ώμορφοποιημένα. Έβω από ένα είδα με το τηλεσκόπιό μου, που είχα πάντα μαζί μου, ένα κορίτσι που αν και δεν καλοξυγύρισα μου φάνηκε τόσο ώμορφο, ως το διάταξι να ρίξω τη δάρχη γιατί έπιθυμούσα να έβγω έξω. Αποδίδάσθη και ξεκίνησα για το σπίτι, εις το όποιον έπιρριμένα να βρω την ώραίαν που έζητούσα, αλλά δεν ήμπορεσα. Όσον και αν έπέμνη, οι κόποι μου απέβησαν εις μάτην. Τέλος συνήντησα ένα κάτοικον που είχα γνωρίσει μόλις αποδιδάσθη.»

Η γνωριμία αυτή έγινε όταν ο Γαριβάλδης ήρχισε να άπελιπίσεται από της πληροφωρίας που έζητει. Ο κύριος που συνήντησε τον προσέκαλεσε σπίτι του να πάρε καφέ και μόλις μπήκε το πρώτο

πράγμα που προσέβλεψε τα μάτια του ήταν η παρθένος, η νεράιδα, που η χάρη και η ώμορφοιά, όπως την είδε από το κατάστρωμα με το τηλεσκόπιον, απλάτησε, μα γέμισε το καρδί του. Ήταν η Ανίτα, η μέλαινα σύζυγος των παιδιών του, η πιστή σύζυγος που του έσυμβούλεψε, μέχρι της τελευταίας πνοής της, κάθε δυστυχία, περιπέτειαν και κίνδυνον. Άσπρηλάκη μία ματιά—και στη υατιά του ή Κρεολή νεάνις κατακοκκίνισε, αλλά η παρθετική ώμορφοιά της έλαμψε περισσότερο στο έρωτικό έκείνο, σάν λουλούδι που άνοίγει όλα τα πλούτη του και το άρωμά του σάν ήλιον, θλαυμάσια, κατά μαυρα μαλλιά, βαθιά, γεμάτα πάθος μάτια χρησιμοποιέμενα, λεπτό χέρι και μία χάρη, μία λευράδα που έσσει κι' ένέκτισε το καρδί της—χάρη και ύπερφάνεια μαζή. Ο έρωτός, ρομαντικός, χρυσόμυθος, άφωτός σάν Ρηγόπουλο παραμυθιού, να τί άρχισαν έπειτα «και οι δύο μας άπερσινα με μαγεμέναι, σιωπηλοί, κινυόζοντας ο ένας στον άλλον το πρόσωπον με δίψα, ο πως δύο άνθρωποι που συνκινυόνται όχι για πρώτη φορά και οι «χρυσό» ο ένας στ' άλλου την όψη το όρμη που όδηγεί εύκολα σ' όλα τα παρσιμένα...

Τέλος της είπα «Πρέπει να γίνης δική μου.» Δεν όμνολούσα ειμή πολύ λίγο Παρτογαλική και είπα της λέεις αυτές «Ίταλική και με θόρος. Η άνειδίαιτά μου όμως άνήγγισε σάν μαγνητισμός. Έδρασε ένα κόμπος και της έρωσιτικά πως μόνο ο θάνατος ήθελε την δύναμι να μας χωρίσει. Άπάντητα ένα άπηγορευμένο θραυρό, άλλα ήταν τόσο πολύτιμος, τόσο άνεκτή μίτος...»

Ίδου ο δραματικός ρομαντικός τρόπος, με τον όποιον ο Γαριβάλδης άνεκάλυψε τη γυναίκα, η όποια για λίγα χρόνια γεμάτα εύτυχία και εύλογία, υπήρξεν η πιστή του και άφοσιωμένη σύντροφος. Άλλ' ο θραυρός δεν ήταν η αυτόν. Το καρδί ήταν άρραβονικωμένο με έναν αυστηρό, πλούσιον άριστοκράτη κι' έτσι μόνον μία όδός υπήρχε η φυγή. Της το πρότεινε και η Ανίτα άρσσε το σπίτι της και μπήκε στην «Ιταπαρίνα» και πριν ο πρότερος της καταλάβη πως το πουλάκι πέταξε και τούρπιε από τη φωλιά, το καρδί, που ήταν μέσα η κόρη του, φαίνονταν πλέον ένα άσπρο σημάδι, σάν ένας λευκός κρίνος τυρμένος πάνω στο γαλανό καθρέπτη του πελάγου.

Ηνωλοήθηκον δι' άμοτέρους τους έρωστές χρόνια κινδύνων και περιπετειών. Καμμιά ίσως άλλη γυναίκα δεν συνμαρτίσθη τόσους κινδύνους και κακουχίας με

τον άλλου που άγαπούσε στη θάλασσα, στα δεινά, στις έρήμιες, εις το ποδίον της μάχης. Πολλάνκις άναγκάσθησαν να χωρισθούν χωρίς να θέλουν, και ήσθάνθησαν τους σπαρχιμούς του χωρισμού για να ένιωθούν πόλι και να τρέψου ο ένας στον άλλου την άγκαλιά με φερενάτο παρόρις. Μ' όλον αυτόν τον καιρό η Ανίτα και ο Γαριβάλδης άποτελούσαν μία καρδιά, μία ψυχή, μία ζωή. Στην κρίσιμότερη στιγμή της μάχης ήταν δίπλα στον έρωτή της, όλόρθη και άρονη, παρρησιασά αυτή τα παύληκάρια του με το σπαθί στο χέρι και προφυλάττουσα με το λεπτακαμωμένο, μικρό και αδύνατο μάκλουδι καρδί της τον άγαπημένο της ήρωα.

Όσο μία μάχη την περιεκύλιωσαν και μία είκοσαριά στρατιώται του έχθρου, άλλ' έκείνη χτύπησε γρήγορα το άλογο της κι' έφυγε, ένφ' όλοι την παραβολούσαν. Το άλογο της σκοτώθηκε και την έριψε χάμου. Την συνέλαβον αγγυόλιωτον. Ήταν όμως εύκολώτερο να συλλάβη κανείς την Ανίτα η να την κρατήσει αγγυόλιωτον. Τη νύχτα διέφυγε τους φρουρούς, έρπαξε ένα άλογο και έχόθη μέσα στο δάσος, όπου παρέμεινε επί τέσσαρας ήμέρας διαρκώς κρυπτομένη χωρίς ούτε ψυχούλα τρεφής να δάχη εις το στόμα της. Την ποτέστη νύχτα, μία νύχτα τρικυμίσμένη με καταιγίδα, μόλις αντελήθη τον έχθρον πλησιάζοντα προς το μέρος όπου έκρύπτετο, σηκώθηκε και καβαλλίστηκε άνέσως, έπέβησε εις πλημυρισμένο ποτάμι πεντακτίσις γυάρδες αλάτι, κρατουμένη δυνατά από την ούρα του ίππου της και ύστερα από όκτώ ολοκλήρους ήμέρας περιπλανήσεων και άπαρηγάρτων κακουχιών και ταλαιπωριών έπέστρεψε σίκα και άβλαβής στην άγκαλιά του άγαπημένου της συζύγου.

Έίκαθε μέρος εις είνικη νουμαχίας και έπολέμησε όπως και ο γεννικότερος ναύτης του Γαριβάλδης. Έτρεψε από κανόνι σέ κανόνι, δοχέθηκε στο γέμισμα, παρακίνησε τους άνδρας και όταν η νύχτα έστρεψε τους άγώνες τον κά' χέρια της ύψωνοντο φηλά και έβγαλλος έξητρωκράζαζε πρώτη. Αυτή έβριζε το παραδάμα εις τους ναύτας και στρατιώτας άνδρείους και αυτοβυσίας, εκτιθουμένη εις τη φωτιά και της τραχίρες της μάχης. Κάποτε, σε μία τρομερή εκ του πλησίον μάχη, ο Γαριβάλδης έβγαλλος όπως λέγει, από φόδον για την ζωή της, την παρεκάλεσε να σταθή λιγάνι πίσω. Ίδου τί του άπήντησε: «Ίδω πίσω μόνο και μόνο για να τραχέξω μερικους δειλους στρατιώτες μας που είναι κρυμμένοι. Θα γυρίσω κ' αυτός όμως άμέσως.»

Όταν έγεννήθη το πρώτο τους παιδί, ο Γαριβάλδης λέγει: «Η πτώχεια του στρατού μας ήταν τόσο μεγάλη τότε, που δεν ήμπορούσα να δώσω στην γυναίκα μου και στο παιδί μου κ' αστότερον από ένα μαντήλι... Δώδεκα μέρες ύστερα, καθώς την κατέβρισκε ο έχθρος, έρεππος, με το παιδί της στη σέλλα, έφυγε.» Άλλά κκ νένας κίνδυνος, καμμιά σκληπραγωγία η ταλαιπωρία δεν έκαμπτον τη γυναίκα φυγή της περιφράνας Ανίτας. Η άφοσιώσις της προς τον άνδρα της διαρκώς έγινατο και μεγαλειότερα. Τέτοιες κακουχίας (Συνέχεια εις την 13ην σελίδα)

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Υπό ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η δεσποινίς Μαργαρίτα Πρινέρη, κόρη πλουσίας Αθηναϊκής οικογενείας, πηγαίνει ένα σεπτεμβριόβιον άπόγευμα να επισκεφθή εις μίαν κλινικήν της όδου Πατησίων τον άρρωστον εξάδελφον της Πέτρον Πρινέρον. Η κατάσταση του είναι άσχημη και δεν της έπιτρέπουν να τον άγγίξω. Τού άρρηνει χρυσάθημα και το μπλιλίτσι της και ζητεί πληροφορία από τον ιατρόν.

Θεώρουσα συναντή τον δικηγόρον κ. Κλωντήρον, που ήρχετο και αυτός να έπισκεψθή τον άσθενή. Έπειδή όμως η έπίσκεψις είναι άπηγορευμένη, πηγαίνει με το άμάξι εις το σπίτι της Μαργαρίτας, όπου τού έχει γρόφην όπατέρας της, ότι τον περιμένει. Μαζή πηγαίνει και η Μαργαρίτα. Καθ' όδον διηγεταί, ότι ο άρρωστος εξάδελφός της ζητεί διακόφιον και το παιδί του από την γυναίκα του—πράγμα τα, τα όποια τού άρσείται έκείνη.

Είς το σπίτι, μόλις έβρισαν, ο δικηγόρος, εύσισκε τον τραπέζιτον Πρινέρον, ο όποιος τού άκρυπτορεύεται την οικονομικήν του θέσιν, η όποια είναι δυσάρεστος. Ο δε κληνός Κλωντήρος τον συμβουλεύει να έπιδώη τον γάμον της κόρης του με τον συνταξιόν του τραπέζιτον Πρινέρον, πρελλά έρωσιζόμενον με την Μαργαρίταν, προς τον όποιον ο Πρινέρος είναι όφειλίτης σημαντικού ποσού.

Όταν την συναικλιαν άκούει, παρανοήσασα εις το δπλατόν δαμάστιν, η πιστή νταντά της Μαργαρίτας γράφει—Σπίρρινα,

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η γρηά Σπίρρινα ήταν στο σπίτι της οικογενείας Πρινέρη από πολλά, πολλά χρόνια—από τότε που ήταν μικρούλα η δεσποινίς Μαργαρίτα. Αυτή την άνέβρισε και την έμαγάλωσε. Απ'ότι την ένανούρισε, μωρό παιδί, στην κούνα της.

Αυτή την έδραζε περίπατο στον Κήπον του Μουσείου ή στο Ζάππειο μαζί με την μαμάκι.

Η γρηά Σπίρρινα ήταν ένας δυστυχισμένος και πολυκακουχημένος άνθρωπος. Όταν έμπήκε νταντά στο σπίτι της οικογενείας Πρινέρη, ήταν χήρα και πρό ολίγου καιρού είχε χάσει και το μοναχικό της παιδί. Ήταν ντυμένη στα όλομυρα και από τότε δεν ήθελε να τα θγάλη.

Πόσες φορές της ήχε πη η μητέρα της Μαργαρίτας—όταν έπέβησαν παιά τα χρόνια του πένητος για τον άνδρα της και το παιδί της—να θγάλη τη μαμάκι, αλλά η Σπίρρινα δεν ήθελε για κανένα λόγο. Και άπαντοίως πάντοτε στην κυρία της.

— Δεν μπορώ, κυρία, να σάς εύχαριρήσω. Να με συμπαθάτε. Η ψυχούλα μου είναι μαύρη, και δεν μπορώ να τα θγάλω αυτά τα έρημα... Δεν μπορώ, κυρία...

Έλεγε όμως πάντοτε με τα μάτια διακρυμμένα.

— Άρα παντρέψουμε την Μαργαρίτα μας, την χρυσή μας κοπέλλα, κυρία... Αί, τότε θα να φορέσω παιά άσπρα, κυρία.

Έπερνούσαν τα χρόνια και είχε παισθή η Σπίρρινα να φορή σκουρα ρούχα, και όχι όλομυρα. Άλλά, όταν ήθελε ο θάνατος της μητέρας της Μαργαρίτας, της άγαπημένης της κυρίας, η γρηά Σπίρρινα να ένανούρισε τα μύρα και από τότε δεν ήθελε ούτε λόγο ν' άκούση για να τα θγάλη αν και είχαν παρσίσει πέντε όλόκληρα χρόνια.

Η αδυναμία της μαυροφωρισμένης γρηά Σπίρρινας για την Μαργαρίτα ήταν άλλο πράγμα. Κάτι άπερίγραπτο, κάτι άφάνταστο. Άγαπούσε και τον Γιωνάκη, αλλά η άγάπη της προς την Μαργαρίτα ήταν ένα πράγμα άπίστευτο. Ν' άρρωστούσε η Μαργαρίτα λιγάνι, η γρηά Σπίρρινα

να έκλαιγε σάν μωρό παιδί κρυφά, έπιπαιε στα κρεβάτι της, ξενοκούσσε πάνοι άπ' το κρεβάτι της.

— Κόρη μου, κόρη μου, κόρη μου... της έλεγε διαρκώς και την έλάθαινε και την έφιλιπτε.

Κανένας δεν έπρεπε να πλησιάζη το κρεβάτι της Μαργαρίτας. Κανείς άλλος άπ' αυτήν δεν άρχε να την περιποιήθη, να την κτανισή, να της δώση το φαγητόν της, να την αλλάξω, να της αλλάξω το κρεβάτι της.

Η γρηά Σπίρρινα δεν έδανε μπουκιά στο στόμα της, όταν η κόρη της ήταν άρρωστη. Έβγαίνε και αδυνατίσε και έκείνοντα με μάτια της κ' έτραμν τα γόνατά της. Άρα όμως η Μαργαρίτα έπινοταν καλά, η μαυροφωρισμένη γρηά νταντά της έπιπαιε απ' τη χαρά της, τα λόγια της ήταν άουάριστα και στην κουζίνα μπορούσε να την άκούη κανείς να σιτραγουδάει.

Στο δωμάτιό της δεν υπήρχε καμμιά άλλη εικόνα παρ'ό μόνον μία εικόνα της Παναγίας με το θεϊον Βρέφος και δέκα ταύλάστιον εικόνες της Μαργαρίτας.

Όταν η Μαργαρίτα έφυγε από την Έλβετία, η γρηά Σπίρρινα κόνταψε να πεθάνη από την λύπη της. Όλη της η άγάπη συνεκεντρώθη στον Γιωνάκη, τον όποιον, όταν έφυγε η Μαργαρίτα, της παρέδωκε και της είπε να τον προσέχη. Και η μόνη της εύτυχία ήταν να λαμβάνη γράμματα από την Μαργαρίτα.

Όταν έργόταν ο ταχυδρόμος, η γρηά Σπίρρινα έχρησαστακίζονταν από την σιγά, και μόλις τού άνοιγε την πόρτα, η πρώτη της έρώτη ή ήταν: — Έγω γράμμα από την Έλβετία; Σπίρρινα Μανωλάκη... Άπό την Έλβετία...

Κι' όταν είχε γράμμα από την κόρη της, άνεσθίωσκε την χαρά της ρούστικ, έδραζε το κομπαδεμένο μαυδίλι της και έβρισε κάθε φορά μία όλόκληρη θραυγή του διανομέως. Κι' άνέβαινε της σκάβες πηχάχτα σάν κοινάκι. Όταν όμως δεν ήταν γράμμα δικό της από την Έλβετία, δεν έδινε κανένα πορμπαούρ του ταχυδρόμου, και η σκάλα της έκινούταν άτέλειο

τη. Έστραματούσε δύο πρεξ φορές έως οράστεκα στο κρεβάτι της, ξενοκούσσε πάνοι άπ' το κρεβάτι της.

Όταν έγύρισε η Μαργαρίτα, η γρηά νταντά της μόνο που δεν έτραλλάθηκε.

Η Μαργαρίτα την εύρισκε αδύνατη και γερασμένη. Τα μαλλιά της είχαν άσπρισθ, αν και η Σπίρρινα δεν ήταν πολύ γρηά.

Στο διάστημα που έλειπε η κόρη της η Σπίρρινα έδρασε με σπαρχιό ψυχής της μεγάλης σπαρχίης του πατέρας της και την παραλυμένη ζωή που έκανε. Τι ποτε όμως δεν είπε στην Μαργαρίτα για να μη την πικράνη. Τον δικηγόρο Κλωντήρον και της θυγατέρας του δεν τους έχόυανε. Όταν διεβόθη μάλλιστα, ότι η μεγάλη κόρη του Κλωντήρη θα έπαντρευόταν τον πατέρα της Μαργαρίτας, η άγαθή γερόντισσα τού έπήγε πολύ επί πόνο.

— Τι πράγματα είναι αυτά; Δεν ντρέπονται λιγάνι; Σάν δεν έχουν λίγη ντροπή; Μιά μπουκιά καπελλίτσι τώρα να πάρε ένα γέρον άνθρωπο.

Έτσι έσκέπτετο συλλογισμένη και πιγρασμένη η γρηά Σπίρρινα και της έρχίτανε να σκάση, όταν η δεσποινίς Κλωντήρη έσυνοεργότανε να επισκέπεται τον κύριό της.

Εύτυχως όμως, για την γρηά Σπίρρινα, για λόγους που αυτή δεν τους ήθερε, ο γάμος αυτός, ο όποιος ήταν άφοσιωμένος, έματαιώθη.

Έκείνο το βράδυ, όταν είδα τον κ. Κλωντήρον ναρχεται μαζί με την Μαργαρίτα στο σπίτι, μία άνησυρία, που δεν ήμπορούσε να την έξηγγισθ, την κατέλαβε.

Και η άνησυρία αυτή, η έσωτερική προαισθήσις του κινδύνου, που άπελούσε την άγαπημένη της, την έκανε να δάχη με τρόπο—πρώτη φορά στην ζωή της—το αυτί στην κλειδαρότρυπα της θειούλης πόρτας του σαλονιού και να κρυφά κούση όλη την κουβέντα του πατέρα της Μαργαρίτας με τον γρηάο δικηγόρο. Η συνουμία έγινετο σιγανά, αλλά στην μεγάλη ήραχία που έπικρατούσε, κα

τόρθωσε να πάρη τ' αὐτὴ τῆς τὰ κυριώ
τερα σημεία.

Ἡ γριὰ Σπύρανα ἤξερε ὅλα τὰ μυστικά τῆς «κόρης τῆς», ἤξερε ἀκόμη πο
λὸ καλά ὅλα τὰ μυστικά τῆς οἰκογενείας,
καὶ ἐκεῖνα τὰ λίγα, ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὴν
ἐπιτημη συνομιλία τοῦ πατέρα τῆς μὲ τὸν
κ. Κλοντήρη, ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ κα
ταλάβῃ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ποὺ εἶ
τομαζέτο γιὰ τὴν Μαργαρίτα τῆς. Ἡ
ἔξερε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸν χαρακτήρα
τοῦ Πιανέρη. Ἀποφασιστικῶς, πολμηρῶς,
δραστήριος, σκληρῶς, εἶπε ἀπεφάσιζε μὴ
φορὰ ἐπέσει νὰ γείνη μὲ κάθε θυσία.

Ἡ γριὰ Σπύρανα εἶχε παρ' ὅσην ὅλο
κλήρη.

Ἡ πρώτη τῆς σκέψις, ποὺ τῆς ἦλθε,
ἦταν νὰ πάη στὴν Μαργαρίτα νὰ τῆς πᾶ
πῆ ὅλα. Ἀλλὰ ἄλλες σκέψεις τῆς ἦλθαν.

— Στάσου καὶ στοχάσου, γριὰ Σπύ
ρανα, ἐσκέφθη.

Καὶ ἀντὶ νὰ πάη στὸ δωμάτιο τῆς Μαρ
γαρίτας, ἐστράφηκε στὸ δωμάτιο τῆς καὶ εἶ
θυθίθη σὲ σκέψεις, σὲ σκέψεις, σὲ σκέ
ψεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΪΚΑ ΨΕΥΔΗ

«Ἄν εἶχα καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολί
αν, κύριε, πῶς θάκανα τὴν κόρη σας ἐν
τυχημένη, οὐδέποτε θάρρηνονα νὰ σᾶς
ζητήσω τὸ χέρι τῆς.»

«Ἄ... Δὲν δέγομαι νὰ μοῦ κάμῃς τὴ
γεῦμα καὶ σήμερα. Χθὲς πάλι ἐπλήρωσε.
Μοῦ κακοφαίνεται, μοῦ κακοφαίνεται πο
λύ.»

«Ὁ κύριος τηλεφώνῃ εἰς τὴν σύζυγόν
του:

«Μὴ μὲ περιμένῃς ἀπόψε γιὰ τὸ δείπνο.
ἀγαπητὴ μου, ἔχω καταπέιγουνται ἐργασί
αν στὸ γραφεῖο ἴσα μὲ τὰ μεσάνυχτα.»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ὁ κ. Παναγ. Σ. Δαπερτζόγλου πρόεδρος
τοῦ ἐν Κερκίρα συλλόγου «Ὁ Καπὸδ
στρατος».

Ἡ "ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ,"

Εἶνε τὸ περιοδικὸν κάθε Ἑλληνόπαίδος.
Κάθε Ἑλληνικὴ οἰκογένεια ποὺ ἐνδιαφέρε
ται γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς πρέπει νὰ ἔχῃ.

ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΗΝΙΟ

ΥΠΟ ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ

"Ὅλο τὸ χωριὸ πῆρε καὶ ἦρτε μὲ τὸ
θόνατο τοῦ Ἀγγελάκη.

— Δὲν τόλμας τὸ Πουληνιὸ, θεῖά Λε
νιῶ.

— Ὅ,τι ἔκανε γύρω, ἀδερφή, Θεὸς
σχωρέστηνε.

Καὶ ἡ κυρὰ ἡ Ἀννίτσα, ποὺ λόγῳ κακοῦ
δὲν ἐδάχαζε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, σιγοψιθύ
ριζε «Καλὰ νὰ πάη ποὺ γέννησε αἰτία
καὶ ἀφορμὴ νὰ χάσω τὴν ἀδερφοῦσα μου.

Ἐπὶ τὴν κυρὰ Ἀννίτσα καὶ τὸ Πουληνιὸ,
μικρὰ κοράσια, τάχα θεοὶ ἢ ὁράνια. Ἀ
πομείνανε στὰ χέρια τῆς γιαιγιαιίας τους.
τῆς Ἄνας, τῆς καλῆς γεροντίσας. Ἦ
ἀγοποιεσε, τὰ λάτρεινε ἢ γρηθὺλα τὰ δυὸ
τ' ἀρραβὰ. Ἄλλο δὲν συλλογιζόνταν ἀπὸ
τὸ ν' ἀποκαταστήσῃ τὰ ἐγγονάκια τῆς.
Γιὰ τὴ μεγάλη τὴν Ἀννίτσα θρόνησε τὸ
παλληκάρι. Μὰ τὰ μάτια τῆς γρηθὺλας
δὲν προσηύτασε μῆτε τοὺς ἀρραβῶνάς
τῆς καὶ νὰ ἰδοῦν. Ἰστέρα ἀπὸ τὴν παν
τρεῖά τῆς Ἀννίτσας, τὸ Πουληνιὸ πῆρε
ὅλο τὸ σπίτι ἐπάνω του. Τὸ σκουπίζε, τὸ
πόστρευε, τὸ συγύριζε. Ἐσπερνε λογιῶν
λογιῶν λουλουδιὰ, γιούλια, μενεξέδες, καὶ
πρὸ πάντων νυχτολούλουδα καὶ φασουλι
ἔς, ποὺ ὕψωνονταν ἴσα μὲ τὰ παράθυρα,
σκεπάζοντας ὅλο τὸ πρόσωπο τοῦ σπιτιοῦ.
Κάθε ἀγούλα τὸ Πουληνιὸ ἐδάχαζε μὲ
δυὸ κουβάδες στὰ χέρια, στὸ μικροποταμά
κι, ποὺ περνοῦσαν ἐξω ἀπ' τὸν αὐλὸ
γυρο, καὶ σκύφοντας ἐστεινε μὴ λάκκα
μὲ τὰ χερσάκια του, γιόμισε μ' ἕνα μικρὸ
τάσι τοὺς κουβάδες καὶ, γιγοτραγουδῶν
κάθε γύριζε καὶ ἐπὶ τῆς ἀγαπημένας λου
λουδιὰς του. Καὶ τόχαινε νὰ κατεβαίνῃ
τὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε πλάι πλάι μὲ τὸ
μικροποταμάκι ὁ Ἀγγελάκης, παλληκάρ
κι, ποὺ τότες ἔπαρνε νὰ ἰδρῶνῃ, τὸ
μουστάκι του. Τὸ Πουληνιὸ ἀγναντεύον
τάς τοις κάρχεται ἀπὸ μακριὰ, θοπαίε
τοὺς κουβάδες του καὶ γλήγορα γλήγορα
πρὸβόυτανε, πηρῶντας ἀπ' τῆς χερᾶς
μάδες τῆς μικρῆς πορτίτσας τοῦ αὐλό
γυρου, ὡς ποὺ ὁ νιὸς περνοῦσε καὶ ἔφραγε.
Ἰστέρα, ἐδάχαζε πάλαι καὶ σιγοτραγου
δαῖντας κῦτταζε τὴ δουλίτσα του. Τὸ πρῶ
νὸ πέρισμα τοῦ Ἀγγελάκη ὁ κόσμος τὸ
παρεξήγησε. Ἐσπερναν καὶ εἶδαν τὰ κρυ
φομυρομυροῦματά. Τὸ Πουληνιὸ ἂν ἄκου
γε τίποτε θὰ παραξενεύονταν θέβαια, μὰ
νὰ τοῦμα καὶ τὴν ἀλήθεια κατὰ ἄρχαι
νὰ γίνεταί μέσα του. Ἀπ' τοῦ Ἀγγελά
κη τὸ πέρισμα καὶ ὕστερα, ὄρεξί γιὰ δου
λειὰ παιὰ δὲν τοῦμναισε. Στὸ τραπέζι δὲν
εἶχε καθόλου ὄρεξί. Ἰπνος δὲν τῶδρσισε
σάν ἐπερσε στὸ κρεβάτι του. Τὰ χαράμα
τα ὀλόχαρο πετιόντανε καὶ ἴσα κατέβαι
νε κάτω στὸν αὐλόγυρο. Μ' ἕνα δυνατὸ
καρδιοχτύπι ἄρχισε τὸ σκουπίσμα, ρίχνον
τας πυρομένους ματιὰς εἰς κάθε σκοτεινιά
π' ἔσπερνε, στὴ μικρὴ πορτίτσα τοῦ αὐλό
γυρου, ποὺ τὴν ἀνοίγε προτοῦ ἀκόμα ἀρχέ
ψαι τὸ σκουπίσμα. Καὶ ὄντας ἔπερνε τοὺς
κουβάδες στὰ χέρια του, πρὶν ἔδωαι τὴ
μικρὴ πορτίτσα τοῦ αὐλόγυρου τὸ καρδι
οχτύπι μέσα του δυνάμωνε, τὸ προσωπάκι
του κατακοκκινίζε. Τῆς περισσώτερας φο
ρᾶς, μὴ προσηύοντας νὰ πρὸβόυτῃ στοῦ
νυχοῦ τὸ πέρισμα, μὴ πρεμύλα τὸ διαπε
ρῶσε ὀλάκιερα, ἔσχυε τῶσα χαμηλὰ τὸ

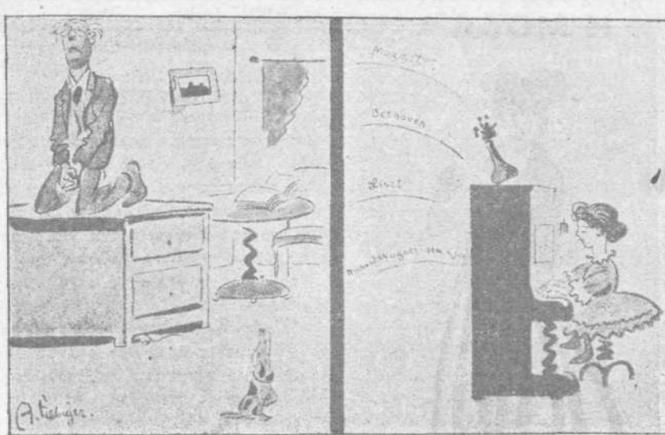
προσωπάκι του ποὺ τὰ μαλλιάκα βουτού
σανε στὰ νερά τῆς λάκκας, ἐνῶ ὁ νιὸς
πάχυνε τὴν περπατησιὰ μὴ τοῦμναισε νὰ
γυρῆσι στὸ κορίτσι τὰ μάτια του.

Τὸ μονοπάτι τοῦ ὁ νιὸς κατέβαινε, κα
τηφόριζε πλάι πλάι μὲ τὸ μικροποταμάκι
μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Πηλοῦλας καὶ ἄσπε
ρνε ἑαδέρφους μὲ τὸ Πουληνιὸ. Τούτη θιέ
ποντας κάθε ἀγούλα τὴν ἐκέρρησε τῆς
στὸ μικροποταμάκι, ἐρέναιζε. Εἶχε θάλει
στὸ νοῦ τῆς νὰ τὸνε κάνει δικόνε τῆς τὸν
Ἀγγελάκη. Ἦ καὶ τί δὲν ἐστεινε ὄντας
τὸν ἔδωκε κάτου ἀπ' τὰ παράθυρά τῆς.
Ἀνοίγιαινε τὰ παραθυρόφυλλα, ἐδάχαζε
τὰ χέρια τῆς, ἀνακουμπωμένα καὶ ἄσπε
ρνε ἄσπερ τῆς θάλασσας, ἔκανε τάχα
πῶς μιλῶσε τὴ μέννα τῆς. Μ' αὐτὸς τρα
δοῦσε περῆσανα περῆσανα τὸ δρόμο του.
Ἐστειλε καὶ προσηύτηρα καὶ τὸνε γύρε
ψε, μὰ καίνος τῆς ἔδωκε τὸ δρόμο τῆς,
προσηύχοντας πῶς δὲν ἔχει ἀκόμα καιρὸ
γιὰ τέτοια πράγματα.

Μιὰ μέρα, καὶ ποὺ ἡ κυρὰ Ἀννίτσα
κουθένταζε μὲ τὸ Πουληνιὸ, πετιέται ἔξ
φρικό καὶ λέει στὴν ἀδερφοῦλα τῆς: «Ἐρ
χασαί ἀδερφή νὰ στείλωμα καὶ μεις πρὸ
ξενήτρα στὸν Ἀγγελάκη καὶ τὸνε γύρε
ψουμε; Τόσα κορίτσια στέλνονε καὶ τὸνε
γυροῦσανε.» Τὸ Πουληνιὸ κατακοκκινίζε.
«Κι' ἂ δὲ μᾶς πᾶρη, ἀδερφή, εἶπε, ὕστε
ρα;» «Ἄ δὲ μᾶς πᾶρη ὅρα του καλῆ.
Τοῦ κόσμου τὰ παλληκάρια δὲ χαθῆσανε.»
Τὸ Πουληνιὸ ἔμεινε συλλογιζόμενῳ μὴ
στιγμῆ. «Ἄμα τὸ θέλεις, ἀδελφή, εἶπε,
κάνε το, μὰ δὲ θέλω νὰ γίνῃ στὸν κόσμῳ
σοῦστορο. Ἡ Ἀννίτσα θόρησε καὶ ὄλας πρὸ
ξενήτρα καὶ τὴν ἔστειλε. Τρεῖς μέρες ἔ
κανε νὰ γυρῆσι ἢ προξενήτρα, τρεῖς χρό
νοι στὸ Πουληνιὸ οἱ τρεῖς μέρες φανήκα
νε. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τὸ τριανταφυ
λένιο του προσωπάκι κατακίτρινησε. Τῆς
ἀγούλα ἐπάψε νὰ ἐθαίνῃ μὲ τοὺς κουβά
δες στὸ ποταμάκι, ντρεποῦντανε τὸ καὶ
μὲνο ν' ἀγναντεύῃ τὸ νῆρ ποὺ περνοῦσε
πρὶν ἀκόμα πᾶρη ἢ προξενήτρα σπῆσι του.
Μῆτε τὸ σπίτι τὸ χωροῦσε ὅλη τὴ μέρα
μῆτε τὸ περιβόλι. Κι' ἀνίως Ἰδρῶσανε.
καὶ πῆγανε σὲ καμμιὰ συγγενῆ ἢ γειτό
νισσα γιὰ νὰ ξεδώσῃ, ἀπὸ τὴν ὅρα ποὺ
κᾶθονταν ἄλλο δὲν συλλογιζότανε, παρὰ
πότε νὰ σηκοῦθῃ καὶ νὰ γυρῆσι σπῆσι του.
Καὶ τῆς τρεῖς νύχτας ἔφημερῶθηκε. Τὴν
τρίτη μέρα γύρισε ἢ προξενήτρα καὶ τὸ
Πουληνιὸ σὸν τὴν ἀγναντεύε ν' ἀνεβαίνῃ
τῆς σκιάλας γελαστῆς χαμογέλασε καὶ
αὐτὸ καὶ ἡ καρδοῦλα του ἐξάλαφρωσε ἀπὸ
τὸ θάραξ ποὺ σὰ μὴ μεγάλη πέτρα τῆς
πλάκωνε. Ἡ προξενήτρα ἔφερε καλῆ εἰ
δησι: Ὁ Ἀγγελάκης δέχτηκε. Μὰ ἐπει
δὴς, λέει, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, γύ
ραψε δέκα γιλιὰδες δραχμῆς προίκα, νὰ
βάλῃ σὲ καλλίτερο δρόμο τὴ δουλίτσα
του. Οἱ δύο ἀδερφές σάν τ' ἀκούσανε, ἀπ'
τὴν πολὺ χαρὰ τους ποτάξανε. Ὅση γιὰ
τὴν προίκα δὲν τὸ πολυσυλλογιζότανε,
πάντα φῶχανε στὸ νοῦ τους πῶς τῶσα πῶ
νου κάτου θὰ γύρευε. Μετρητὰ δὲν εἶχαν,
μὰ κληρονόμησαν πολλὰ γτήματα καὶ ἕνα
μαγαζὶ στὸ καλλίτερο μέρος τῆς Πόλης
ποὺ κόστιζε. Αὐτὸ σκέφτηκαν καὶ ἀποφάσι
σαν νὰ τὸ πουλήσουνε. Ὅσο γιὰ τὰ γτή
ματα τοῦ χωριοῦ λόγῳ δὲν ἔκαναν. Τὰ
πονοῦσε ἢ καρδοῦλα τῆς. Τὴν Κυριακῆ,

τρεῖς μέρες ἀπ' τὴν καλῆ εἶδησι καὶ ὕστε
ρα, ἡ κυρὰ Ἀννίτσα ἔλειπε στὴν ἐκκλησί
αῖα, καὶ τὸ Πουληνιὸ χαρούμενο σάν πε
ταλούδισα, ἐργυρέει πάνω κάτου μέσα
στὴν αὐλή, καρτερῶντας τὴν ἀδερφοῦλα
του. Ἐσπερνε μὴ στενοχώρια αἰσθάνθηκε
νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Ἀρχαίε νὰ
τρέξῃ δῶθε κείθε μέσα στὸ περιβόλι, μὰ
ἡ στενοχώρια ὀλοένα περισσεύε. Ἐνα δι
νατὸ αἶμα ἄρχαιε νὰ ἐθαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα
καὶ τὴ μύτη τῆς. Τὴν ἴδια ὅρα ἡ Ἀννί
τσα μπαίνοντας στὴν μεγάλη πόρτα τοῦ
αὐλόγυρου, ἀγναντεύε τὴν ἀδερφή τῆς
καὶ παρακαλιέται. Γυναίκα αὐτὴ τί νὰ
καυνε; Ἐβάρνα μπῆκε στὸ σπίτι ἢ γριὰ
Πατριῶν, ἢ γιάτρανα. Σάν εἶδε τὸ κορί
τσι, «γᾶρες, ἀδερφή, εἶπε, γᾶρες καὶ θὰ
παράση, δὲν εἶνε τίποτα.» Ἡ κυρὰ Ἀν
νίτσα ἔστειρε ἴσα στὸ εἰκονοστάσιο. Πῆρε
κρία τέσσερα λουλούδια τοῦ ἐπιτάφιου.
ἕνα δυὸ βασιλῆλωνα, τῶδαλε σὲ θωματὸ
κατέθηκε γλήγορα γλήγορα καὶ θῆμισε
τὴν ἀδερφοῦλα τῆς. Τὸ αἶμα μονομῆας
στάθηκε. «Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, σιγοψιθύρισε
ἡ κυρὰ Ἀννίτσα κάνοντας τὸ σταυρὸ τῆς.
καὶ ἦτανε καὶ πέρασε».

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΑΡΜΟΝΙΕΣ

Ἡ μικρὴ Λιλιτσα ἔχει μονοκίνο τάλαν γιὰ τὴ μουσικῆ. Θὰ γίνῃ μεγάλη πιανί
στρια. Δὲν ἀφίνει τὸ πιάνο μέρα νύχτα. Τῆ ἔξερνε ὅλα, ἀλλὰ περισσότερο τὸ αἰσθᾶ
ναται ὁ νοικίτορας τοῦ διπλοῦ δωματιοῦ (καὶ τὸ τραγοῦ τὸ συλλάκι του), ὅταν
γυρῆσι σπῆσι του, τὸ θρόνῳ κουρασμένῳ, γιὰ ν' ἀναπνεύῃ ἢ νὰ διαβάσῃ κάτι.

Νύχτα κοιμῶντανε ὕπνο ἤσυχο ἤσυχο καὶ
γλυκὸ, ποὺ καιρὸ τῶρα δὲν εἶχαν δεῖ τὰ
μάτια του.

Σὲ τρεῖς μέρες μέσα φτάσανε στὸ γω
ριὸ Κ... ἡ κυρὰ Ἀννίτσα καὶ ὁ ἀντρας
τῆς, ἡ θεῖα ἢ Ἐβανθία καὶ τὸ Πουληνιὸ
καὶ κονέψανε ἐξ' ἀπ' τ' ἀγίασμα. Σάν ἔπ
ξέρωσε ὁ Παναγιώτης ὁ καντηλιανότατος
—ποὺ τ' αὐτὸν φανέρωνε ἡ Παναγιὰ τὴν
ἀρρώστια τοῦ καθενὸς πύθρονταν στὴ
χερὶ τῆς—αἰτήρησε ὅλη τὴν αἰτία τῆς ἀρ
ρώστιας τῆς Πουληνιῶς, συμβουλευόντας
τὸ τί πρέπει νὰ κάνουνε γιὰ κᾶνῃ τὸ κο
ρίτσι τὴν ὑγεία του. «Τὸ κορίτσι εἶνε μα
γυμμένο, ἔλεγε. Μιὰ γεροντίσσα συγγί
να σᾶς τὸ μάγεψε. Αἰτία τὸ παλληκάρ
ποὺ θὰ πέρινατε. Ὅ,τι ἤθελε ἢ γριὰ ἢ
μάγισσα τὸ κατάρρε. Τὸ παλληκάρι θὰ
τὸ κᾶνῃ γαμπρὸ τῆς. Αὐτὰ τόλμας ἔχω
μιστὰ στὴν κυρὰ τὴν Ἀννίτσα καὶ τὴν
στὴν Ἐβανθία, στὴ θεῖα τῆς, μακριὰ ἀπ'
τὸ Πουληνιὸ, καὶ αὐτίς πὰ σαστισμένες
ἀκούσανε. Ἦ τῶρα ποὺ γέννηκε καὶ
ἀραβῶνας, νὰ πᾶρη καὶ τὸ κορίτσι ἢ
στενοχώρια. Μὰ ὁ Ἀγγελάκης, εἶπῃ αἰτί
ας τῆς ἀρρώστιας τοῦ κοριτσιοῦ, μὲ νὰ
νέιναν τρόπο δὲν δέχτηκε καὶ ἔτσι ὁ ἀρα
βῶνας ἔμεινε. Τὸ κορίτσι σάν τᾶκουσε γί
νεσε χειρότερα. Πολλὰς φορὰς τὸ πιάνο
νε ἔτσι τὰ νεύρα του ποὺ καὶ ἡ κυρὰ ἢ Ἀν
νίτσα ἄρχαιε νὰ ἐθαίνῃ στὸ νοῦ τῆς πῶς τὸ
κορίτσι πᾶσι δὲν θὰ γιαιτρεῦονταν. Μὲ
μὴ ἰδέα ἦθε ἔφρικό καὶ τῆς εἰτίσε.
Ἐμαθε πῶς στὸ χωριὸ Κ... φανερῶθη
καὶ ἕνα θαυματουργὸ ἀγίασμα, ὅπου κα
σμος πάγανε, προσκυνῶσε καὶ εἰρίσε
τὴν ὑγεία του. Πῆγε καὶ συνεννοήθηκε
μὲ τὴν Ἐβανθία τὴ θεῖα τῆς, καὶ ὕστερα
ἀνέφερε καὶ τὸ Πουληνιὸ τὴν ἰδέα τῆς.
«Νὰ σὲ πᾶ, τῆς εἶπε, ἀδερφοῦλα μου. Μὲ
τὴν θεῖα τὴν Ἐβανθία ἀποραπίσωμα νὰ σὲ
πᾶμε στὸ χωριὸ Κ... στὴν Παναγιὰ ποὺ
τῶρα φάνηκε. Ἡ χᾶρη τῆς ποὺ τόσες ἀρ
ρώστιας γιάτρεψε, θὰ γιαιτρεψῇ τὸ δίχως
ἄλλο καὶ τὸ κακὸ ποὺ—εἶπῃ ἀπ' ἔδω—
ἦρτε καὶ σ' εἰρήνε.» Τὸ Πουληνιὸ σάν
τ' ἀκούσε μὴ ἀγαλλίσει αἰσθάνθηκε νὰ
τοῦ περιβόλι τὴν ψυχούλα του. Πίσταψε
μέσα του πῶς θὰ γιαιτρεῦονταν. Καὶ τῆς
μέρας ποὺ ἐτοιμαζόνταν γιὰ τὸ ἀγίω σα
ἔειπε, «νοιώσε τὸν ἑαυτὸ του καλλίτερα,
τὸ μάτι του νὰ χτυπᾷ φρεμώτερα καὶ τὴν

αἰσθάνηται καθόλου μέσα μου. Ἡ κυρὰ
Ἀννίτσα καὶ ἡ θεῖα τῆς ἀποθήσανε ποὺ
θόρησανε τὸ Πουληνιὸ ἴσο καλλίτερα.
«Δόξα νύχτῃ, Παναγιὰ, ψιθυρίσανε καὶ πῶ
τῆς, ἔκανες τὸ θάμα σου». Πῆραν τὸ κο
ρίτσι καὶ ἐγγῆσανε ἐξω ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ
νὰ σεργιανίσουνε. Ἡ μέρα φάνηκε ὄμαρ
ση στὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ, ὁ οὐρανὸς
σάν νὰ τὸ χαμογελοῦσε καὶ ἄρχαιε καὶ αὐ
τὸ νὰ χαμογελοῦ ὄμαρφα ὄμαρφα ἀνῆκε
τεῦοντάς του. Ἡ γῆ τοῦ φάνηκε σάν ἕνα
κορμάτι Παράδεισου. Πέρα τὰ δέντρα,
θαρρεῖς, ποὺ τὸ κάλυψαν κοντὰ τους. Τὰ
δέντρα, οἱ κόμποι, τὰ πουλιὰ, ὅλα ὅλα
ἕνα τραγοῦδὶ λέε καὶ ἔδωξαν ἀπὸ μέσα
τους ποὺ σπῆραξε μὲ τὴν ψυχικὴ του διὰ
θεσι. «Τί ὄμαρφη ποῦνε ἡ ζωῆ, τί ὄμαρφη
ποῦνε ἡ ζωῆ! Αἰσθάνθηκα τὴν ἀγάπη νὰ
περιβόλι τὴν ψυχῆ του. Ἦθελε ὅποιον
ἔδωκε στὸ δρόμο νὰ ποὺ χαμογελοῦσε, νὰ
τοῦ δόξῃ τὴν ἀγάπη του. Ἦτανε παιὰ
καλὰ. Ὁ Παναγιώτης ἔδωκε τὴν ἄδεια
νὰ εἰδῶνε. Ἐσκινῆσανε. Στὸ δρόμο ὁ ἄν
τρας τῆς Ἀννίτσας ἄρρωστισσε.
(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΔΕΡΦΑΚΙ

Ἡ Πόνη δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς
ἰδῇ ἀπόψε, κ. Λεωνίδα, εἶπε ὁ μικρὸς Τά
κης στὸν ἀρραβωνιστικὸ τῆς ἀδελφῆς
του τῆς συνέθη κατὰ τσομερῶ.
— Πῶς εἶπες; Τί συνέθηκα;
— Ὅλα τῆς τὰ μαλλιά ἐκάθισαν.
— Θεὸς μου, τί λέε! Ἐκᾶν καθόλου
αὐτῆ;
— Ὅχι. Δὲν ἦταν ἐκαί. Δὲν εἶμαι
ἀκόμα.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΟΞΥΝΟΝΤΟ...

—Νὰ σοῦ πᾶ τὴν ἀλήθεια δὲ μοῦ κα
νοφάνηκε στὴν ἀρχὴ ὅταν ἀκούσα πῶς τ'
πεβερὰ μου ἀρχισε νὰ πέρνε μαθημάτα
καχῆ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δέδυνοντα
πόρα.
— Πῶς;
— Λέει πῶς θὰ μάθῃ καὶ πυγμαχίκα.
—Δὲ μοῦ λέε, τί συνέθηκα σήμερα στὸ
σπίτι τοῦ φίλου σου;
— Μπορεῖς νὰ κρατήσης ἕνα μυστικὸ
— Τελείως.
— Κι' ἐγὼ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ - Η ΜΟΔΑ-

Η ΜΟΔΑ

Ένα πολύ οικιοσυνήθειο γαργαρισμένο με γούνα. Πάνω από μια φούστα από ραβδωτό δελουδο, άπορο και μαύρο, φορεϊται μικρή από μαύρο δελουδο ζακέτα με γαργαριστές από γούνα στα μανίκια και το κολλάρο.

Η ΜΟΥΓΓΗ ΝΕΡΑ ΓΙ' ΔΑ ΥΠΟ „ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ“

Αυτή, αγγί, χαράματα, σηκώθηκε μία μέρα και πήγα στην πυκνή πυκνότητα του με κροσ χωριού, που έκανα έσοχη. Μουπαν πως την ώρα κείνη τα πεύκα χύνουν μια θαλασμάδη μυρωδιά, που τη ρουφάς και εφφρίνεις ή ψυχή σου. Και δεν είχαν άδικο. "Οι τούπαν ήταν πράγματι αληθινό και δεν μετάνιωσα γιατί ξύπνησα τόσο πρωί. Νομίζεις κανείς, αλήθεια, πως την ώρα εκείνη τα πεύκα ανοίγουν την καρδιά των κι' αφήνουν να σκορπισθούν στον αέρα όλα τα μύρα, που κλειούν μέσα των. Μια θαλασική γαλήνη βασίλευε εις το δάσος την ώρα εκείνη. Ούτε πουλιού φωνή δεν άκου όνταν, ούτε φύλλο δεν κινώταν. Και ε μως έννοσθεσ ένα θαλασμομένο βροταρό άεράκι να σου παρνή τα ρουθούνια και να σου πλημμυρίξη τα στήθια. Προχώρησα στο πυκνότερο μέρος του δάσους κυριευμένος από μια ιερή συγκίνηση, που δίνει ή έρη μια και ή θαλασική γαλήνη, άρρητημένος και θυσιμμένος στις σκέψεις μου, όταν σε μια κρη από μέσα άπασσαι, από μέσα από μια κρη πυκνή πυκνότητα, πετάχτηκε μια νεράκι δα ! Δεν μ' έγελούσαν τα μάτια μου. "Ηταν αλήθεια μια νεράκι. Μισόγμνη, με στήθια ανοιγμένα, με τα πόδια γυμνά ως τα γόνατα, πολύ άμορφη και ροδονίκινη, με δυο μάτια μεγάλα, λαμπερά, και ένα άσπρο μαντίλι άραχούφαντο, ριγμένο στο κεφάλι, σαν πέπλο, έρθώθηξ έξερνα με στα από τα πεύκα και κίφρωσε τα λαμπερά

της μάτια στα δικά μου, που θέλα στα μάτρα κ' αίσθάνθηκα κάποια ταραχή. Δέ θέλω να σας πω ότι είμαι γενναίος, αλλά δεν φοβούμαι τα φαντάσματα και της νεράκις. Και όμως δεν ξέρω τί μου συνέθη με την ώρα κείνη και με κυρίεσε ένας φόβος. Άμέσως ή σκέψις μου πήγε στο παιδικό μου σπίτι στο χωριό και στη μακαροτισσα τη γιανιά μου και δοξίζαν τ' αψιτά μου από της διηγήσεις της για της νεράκις, που το χειμώνα μούκανε, σαν ήμουν μικρό παιδί, κοντά στην φωτιάς το γινολίθι.

"Υπάρχουν αλήθεια νεράκις, παιδάκι μου, κρυμμένες μέσα στα βέματα και στα λαγκάδια, στα πηγάδια και στους λόγκους. Μισόγμνες φορούνε στο κεφάλι τους άσπρο μαντίλι και μ' αυτό ποτίζουν. Σαν φορούν τα μαντίλια των δεν φαίνονται και μόνον σαν τα βγάλουν τές βλέπει το μάτι του ανθρώπου. "Όταν ή νύχτα είναι φεγγαριασμένη, εγείνουν από την κρυψώνα των, πηγαίνουν όπου είναι πέφτινο άλωνα κοντά σε καρμιά βρυτολικά και εκεί στρώνουν τραπέζι και τρώνε και πίνουν και χορεύουνε. Άλλοίμονο δε σε κείνα, που θα πατήση στο κεφάλι των, θα μείνη παράλυτος την ίδια ώρα. Και τριταλλοίμονο σ' όποιον εκεί κοντά μιλίση. Θα του πάρουν άμέσως τα νένια και μάλιστα νύχτα από τέτοια ύποπτα μέρη, πρέπει να κινή το σταυρό του και να λήη το «Πάτερ ήμών». "Αρα δε τήχη να ιδή κανένα άπ' αυτά τα ξωτικά, να μη φοβήθι, αλλά με γέλιο να του πη άν θέλη να μη πάθη κακό και να μη χάνη τη φωνή του «Μέλι και γάλα στο δρόμο σου». Τή μεγαλειότερη μαγία, παιδάκι μου, έχουν ή νεράκις και περμάουν τές έγκυες γυναίκες και μόνον τους Νωδδοτογονημένους φοβούνται. "Όταν όμως μπερέση κα νένια και πάχη το μαντίλι της νεράκις, τότε πειά ένεινη γίνεσαι σιλάδα του, πόν άσχελοθεί τρελά και την κάνει ό,τι θέλεις."

Αυτά τα λόγια δοξίζαν στ' αυτιά μου, σαν είδα τη νεράκις και χωρίς να το νοήσω άρχισα να μουμυρίζω το «Πάτερ ήμών και το «Μέλι και γάλα στο δρόμο σου». Άλλ' ή νεράκις δεν έννοσσε να το κενύση από τη θέσι της και γώ δεν τολμούσα να της μιλήσω για να μη χάσω τη

ΚΑΙ ΠΕΘΕΡΑ ΚΑΙ ΕΦΤΑΨΥΧΗ

Ο κ. Νιάου: Κύριε Γάου γάου, σας παρακαλώ έρχεσθε στην κηδεία της πεθεράς μου ; Ο κ. Γάου γάου: Βρε άδερφέ, ποσος πεθεράς έχεις ; Μ' έπροσκάλεσε ήδη έξ φορές στην κηδεία της πεθεράς σου. Ο κ. Νιάου: (με σπαρταριάν και δάκρυα). "Αχ, δεν ξέρεις λοιπόν, ότι έμεις ή γάτος είμεθα επτόψυχες ;

φωνή μου, αλλά δεν μόνικνε και καρδιά να φύγω, χωρίς να ξεδιάνωνο το μυτήρι. Τέλος άπεράσισα και πήγα κοντά της, μουμυρίζοντας πάντα το «Πάτερ ήμών» και τη φωνή τή ήταν και τί έκανε την ώρα κείνη μέσ' στο δάσος. Δεν μουδίκνε καμμιά άπάντησι, αλλά στέκονταν και με κίτταζε σαν θλάνας. Μ' όλη την περιεσπία που είχα να μάθω τί ήτανε ένεινη, άφου στα χαμένα της έκανα πολλές άπόμα έρωτήσεις, χωρίς να λάβω καμμιά άπάντησι, την άφήκα και προχώρησα μέσα στο δάσος. Πόρα περα άπάντησα ένα χυροικό, που άνήσυχος και ξηρούσε και τον έρωτησα για κείνη. Μ' άπάντησε με μια θαλασική λούπη ότι είναι πατέρας της, ότι γι' αυτήν ψάχνει και ότι είναι το μόνο παιδί του, ότι είναι κωφάλαλη και τρελλή και ότι κάθε νύχτα τούς φεύγει από το σπίτι και πάει και ξενυχτάει μέσα στο δάσος.

Κρίμα στην τόση φυσική άμορφη της, που μοιάζει παρθένο άφρολοούλο και δυο φορές κρύμα στο δυστυχισμένο της πατέρα, που του είναι αυτή το μονάκριβο παιδί του.

Η έπιστολή του Κοντοροδε θούλη και το χρονογράφημα του Κυριεκατάτικου εις το Άλλα φύλλον.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ Κ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Πέρσι, άφου έτελειώσα τας εξετάσεις μου, πήγα σ' ένα χωριό της Κεραλλήνιας για να περάσω το καλοκαίρι και να διακόσω, επειδή είχα μείνει επανεξεταστέος εις τα Λατινικά και Μαθηματικά. "Όταν έρθασα και άρχισα τα ξεδιόρεια μου και μερικά παιδιά οικογενειών, που είχαν έλθει από την πρωτεύουσα. Με την παρέα λοιπόν που ήρα εγνατέλειφα τα βιβλία μου και όλη μέρα την περνούσα με τους άλλους στο κυνήγι, στα λουτρά και εις έν θρομάς με γαϊδουράκια στα γύρω χωριά. Τό βράδυ μαζωνόμαστε σ' ένα άλωνα, εχπλωνόμαστε στα χέρτα και οι χωρικοί, που δούλευν στα χτήματά μας, μάς έλεγαν διάφορες ιστορίες ως επί το πλείστον για φαντάσματα, θυμώνοντες πολύ όταν έμεις τους κοροϊδεύαμε. "Ένα βράδυ ένας άπ' αυτούς ήθελε τραχητένος και μάς λέει πως είδα από μακριά έναν άνθρωπο ψηλό ίσα με τρία μέτρα να διακίνη από το σπίτι του προέδρου της κοινότητος, που τή έκτιζε τότε. "Εμεις, επειδή κείνη την ήμερα την περάσατε στο μαχαζή και έπινε βοστυλίδι, κρυσί πολύ δυνατό, από τ' άπόγευμα, του είπαμε πως ήταν μεθυμένος κι' έδλεπε άνθρωπος ψηλούς τρία μέτρα. Μα τί άλλο βράδυ μάς είπε τα ίδια άποφασίσασμε λοιπόν να πάμε έγώ και δυο άλλα παιδιά άφου το έδλεπε κάθε βράδυ, να ιδούμε κι' έμεις τ' φάντασμα. Πήγχαμε στής δέκα το βράδυ κι' έπαιρμένουμε καμμιά είκατάρια ήδύματα μακριά άπ' το σπίτι. Σέ λίγο εχφινισθήκαμε κι' άρχισαμε να κάνουμε γρήγορα το σταυρό μας, να επικαλούμεθα τήν άγιη Γεράσιμου και να πόν παρακαλούμε να μη ξεχάση πως είμαστε Κεραλλωνίτες. "Ένα ψηλό πράρμα έβγαίνα από το σπίτι και προχωρούσε προς το δρόμο. Μάς είδα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΕΞΕΝΑ

Η ΜΟΔΑ

όμως γιατί ξεπροβάλαμε από τη σκιά κι' άρχισα να τρέβλι. Έκκερθηκαμε πως τα φαντάσματα δεν φεύγουν μπρός στους άφροπούς και τ' άκολουθήσαμε. Τί είδαμε αντί φαντάματος ; Τόν Κοντοπιέρο, ένα μικροκλέφτη του χωριού, πο'χε κλέψει ένα πατερό μακρύ, από κείνα που δάζουν στο τσάβανι των σπιτιών. Πήγχαμε και τή είπαμε στο χωριό και τή είδα, αλλά μάς άπεκρίθη πως μετεμορφώθη έτσι για τή μάς γελάση. Δεν έπιστείαμε άλλο. Τόν άφήσαμε να πιστεύη πως τή σπύτι του κίτσει ή κ. πρόεδρος είναι στοιχειωμένο.

ΓΕΩΓ. ΠΑ—ΔΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κα Τίμ.—Δεν μου λες, άγαπητή μου, πως τα κατάφερες ή σύζυγός σου με τή σπύτι μονάχος του καθώς έστ' έλειπες στην Αϊθήλη ; Κα Τάν.—Τό μόνο δωμάτιο, φίλτάτη μου, που άρχισα καθαρώνομενα τελείως, ήτο τή όπόγειο με τή κρασιά...

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΡΟΔΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ

Μέσα στο περιβάλλο το μακρικό, που ποτέ δεν σιγάν τα πουλιά, που λάνια τα φύλλα και τα ροζ κελαιόδουνα, γιατί ποτέ ή άνοιξις δεν τή άφίρει, εις τή θάλασσο, σε μέρος ίσκιερό και σιωπηλό, είναι σιτημένο τή άγαλαμα του μικρού θεού, που έχει τα μάτια δεμένα με χρυσό ματιήλι.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ηρώτησαν τόν Σωκράτην: "Νά κωφουόθ ή όχη ; " "Όχι και άν κάμης θα μεταμαληθής, άφήτηγεν ή φιλόσοφος. "Αφού ώμίλησε έτσι σηκώθηκε και με δήμα μεταχίτο, εύλόγιστος γέλοιστρον έξω. Προς τή μεσημέρι, μπήκε στο περιβάλλο μια άλλη, γυναίκα ώμορος αδη, ντυμένη μαύρα, μ' ένα θαυδ μπουκέτο από άλλα ρόδα στα χείρα της. Τό θήρα της ήταν άγρό, μεταημένο. Γονάτισε μπρός στο θαυδ, άφίερωσε τή κατακίτικια ρόδα και έδειθη. "Ερωτα ! Σε μίνα φέρε τον. Η καρδιά μου δεν έννύρισε ποτέ την άγάπη. Είνα οά λουλούδι που άνοιγει την άγή, κρατώντας άδύνα της νύχτας τή άδυσία και που άκόμα ή ήλιος δεν άγγιξε. Θα ζήταμε μαζί μια ζωή ένεισυντή, ξεχωριστή, ζωή άγγέλων. Τίποτε δε θα έπιστήση την έντυχία μας, κανένα σίννερο. "Αφού ώμίλησε έτσι σηκώθηκε και με δήμα μεταχίτο, εύλόγιστος γέλοιστρον έξω. Προς τή μεσημέρι, μπήκε στο περιβάλλο μια άλλη, γυναίκα ώμορος αδη, ντυμένη μαύρα, μ' ένα θαυδ μπουκέτο από άλλα ρόδα στα χείρα της. Τό θήρα της ήταν άγρό, μεταημένο. Γονάτισε μπρός στο θαυδ, άφίερωσε τή κατακίτικια ρόδα και έδειθη. "Ερωτα ! Σε μίνα φέρε τον. Η καρδιά μου δεν έννύρισε ποτέ την άγάπη. Είνα οά λουλούδι που άνοιγει την άγή, κρατώντας άδύνα της νύχτας τή άδυσία και που άκόμα ή ήλιος δεν άγγιξε. Θα ζήταμε μαζί μια ζωή ένεισυντή, ξεχωριστή, ζωή άγγέλων. Τίποτε δε θα έπιστήση την έντυχία μας, κανένα σίννερο.

ΑΓΩΝ ΑΥΤΟΣΥΝΤΗΡΗΣΕΩΣ

Η σύσπρά κυρία: "Απεκλήσατε σή μην και γράματα, εν' αλήθεια, αλλά έζητημα άν τή έργα σας θα ζήσουν... "Ο μάγας συγγραφέας: "Ίσως δεν ζήσουν, κυρία μου. Άλλά να σας πώ όταν μου παρουσιάζεσαι τή όληνημα ποίος από τους δυο να ζήσουν, έγώ ή τή έργα μου, προσυμώ να ζήσω έγώ.

Ένα όμοιότατο θραυνό μαντίλι (ήθην κλόκ) από μαύρη σαρκές με άπικα τεγρητόν λουλουδιών από χρυσάσι και μαύρο δελουδο. Τα μανικέτια, ή κολλάρια και ή γόθος κάτω είναι γαργαρισμένα με γούνα και στο λαιμό παρουσιάζεσαι ένα ρόδο από χρυσάσι κέτι.

ΤΙ ΕΠΑΙΖΕ

Δύο παξειδιότατα μέσα στο τραίνο άνωστοι ή εις στών άλλων συνομιλούν: "Ώστε πάτε στο Μόντε Κάρλο, κύριε, εις τή θαμάσιον και μοναδικήν κέντρον των γαροπακιτών ; " "Ακριβώς. "Και χωρίς άλλο θα παίζετε λιγάνι, ε ; " "Δεν κάνω τίποτ' άλλο. Αυτό είναι τή επάγγελμά μου. " "Θεέ μου ! Θέλετε να μου πής πως τή ήρατε επάγγελμα ; " "Μάλιστα, κύριε. Παίζω δυο φορές την ήμερα και δε χάνω ποτέ ούτε μια μέρα. Τακτικώτατα. " "Τότε θα με υποχρεώσετε να μου έξηγήσετε κι' έμένα τή σύστημα σας. " "Βεβαίως, εύχαρίστως. Παίζω διολί.

ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΟ ;

"Ένας νέος δικηγόρος που είχε άνοίξει από μηνών τή γραφεϊόν του, προχθές είχε έγη έξω για κάποια έργακια και έθεσε στή θύρα τή μπυλιέτο του με τή σημασία: "Θά έπιστρέψω μετά δυο ώρας. Μετ' άλλων κάποιος φίλος του πήγε να τόν έπισκευθής, ή όποιος, φαίνεται, έγνώριζε τας έργασίας του νεαρού δικηγόρου και έπρόσθεσε κάτω από τή μπυλιέτο: "Για ποίό λόγο ;

ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Ο ξένος (στόν ίδιοκτήτη). —Τί κίριος είναι κείνο και πέρα, παρακαλώ ; Ο ίδιοκτήτης. —"Αν βρω κανένα να τή νοικιάσω είναι εύλλη, άν δεν βρω, τότε είναι στυλός...

Ο ΚΥΡ ΝΙΚΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΤΣΑ ΥΠΟ "ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΥ,"

Η κυρά Λουλουδίτσα είχε το σπίτι της στην όχθη του Πλάσου κοντά στα Παρκαζιάματα και η δουλειά της ήταν να πλένει τα ρούχα των φαντάρων. Όταν από το κ. Βενιζέλου διαπλακίστηκε η Ελλάδα έγινε και εκείνη διπλή, διά πέμπτη φορά χάρις εις τας πολλές περιποιήσεις του άνδρος της του κύρ Νικολή χωρίς περιγιάσεις σημειωόμεναι ότι η κυρά Λουλουδίτσα αγέννητος και έφεραν εις τον κόσμο άρσενικόν.

Όταν ήλθε το διάδο ο κύρ Νικολής και έγραψε το περιστατικόν, ή πρώτος λόγος του ήταν να του έρουν άμειψως κρυά νερά. Ένας γλυκανάλατος συγγραφέας εις την περιστατικόν αυτήν θα έγραφε ότι: όσοι δεν ήτύχησαν να έχουν παιδιά, δεν ήμπορουν να δουράσουν την καταδουλομένη ή κλίτικον εύτυχίαν, την οποίαν κισθάνεται ο πατήρ έλέων, το έσκον του ο κύρ Νικολής όμως, επειδή δεν έχουμένης λόγιος, διά να δώσει εις τους ήρωας του μυθιστορημάτος του, χωρίς να φουρήσθ τὰ έξοδα, δύο ήτοι τρεις παιδιά, ήθελε ότι: άνοιξε άλλη μία τρύπα στη σπύτι του, την οποίαν είχε χωρίς καθαρμαρινά να στυπώνται.

Ένας άναθεμάτις την ήσαν, διότι κατεσκύλασε τους γυναικείους κασιδιές στερείρας μετά άπεργασμένη διακοπήν του μωρού, ή κυρά Λουλουδίτσα του έδειξε δύο κορινθια άπλυτα και να μωράκια της τα πρόθυμα για δουλειά και του καθάρησθε την καρδιά.

Ο καμίνος ο κύρ Νικολής δεν έκέρδιζε πολλά πράγματα και είχε μάστιχα και μωρικά χρέη. Έργαζότο ή καρδιά του, όπως σπανίον νερού θερμαζόταν επάνω εις τον τάχον και έφερε σαν φύλλο φθινόπωλου όταν έσυλλογίζετο ότι, αν ήγχε το το έραιο με άδειανά τα χέρια, θα παρουσάζετο εμπρός εις πάντα σπόματα του "Αδού έτοιμα να τον χύσουν, ή λύπη έκα σάνιζε την καρδιά του διότι δεν ήμπορούσε να φέρη της δύο άκρας σ' ένα μέρας. Έκτός από αυτό το, σκυλί της ζήλειος άρχισε να του άλάθη από μέσα τα σπιτικά ή κύρ Νικολής έψήλασε την γυναικία του, και ή ζήλεια αυτή του έγεννήθη όταν ένα θράσο από μακριά εις σέ κατοική της έξώθυρος του σπιτιού του ένα φαντάρον άπειμάνιον και κακρωτόν να μιλά με την κυράν του.

Ένα πρωί εις τον φαντάρον αυτόν να περνά από εμπρός του και εθαύμασε την στρογγυλοτητα της σελήνης εις το πρόσωπόν του, το σχημα της περιποιημένης εις το μωσταί του και την κομψότητα του καρδόνου εις την έλκην του μετώπου του. Ένώ ο καλός μας ο Νικολής έθαύμαζε το έργο των χερών του—ας μας έπειπέψ ή άναγνώστης την ποιητικόν αυτήν άδειαν—άνακλάμψ μίση έλκην κάτω από το μάτι του παιδιού.

Ένας άλλος άδωναιών να περιγράφη την ταχαγήν του κύρ Νικολή, θα έγραφε ότι: δεν εύρισκει λέξεις διά να παραστήσ το πράγμα και δι' αυτό κάμνει κομμάτια την πέναν του, και ενώ ο άναγνώστης θα έπεριμένα ότι ο συγγραφέας αυτός, σω ορμωζόμενος, θα έθρομμάτιζε το καλαμάρι του, διά να πιάνη την έτικέλλαν ή διά να πωλή κάστανα, έξαρνα έλέπει μίση

μακροσκελετάτην συνέχισον του διηγήματός σου θανουμένην κατά τας ιδέας ή και κατά τας φράσεις από μεγάλους συγγραφέας, τον Ντικιανό ή τον κ. Βενιζέλου, και γραμμένη δέεται χωρίς πένον ή μολλά, σπαρραλλιαία όπως εις την "Άγίαν Βραχίη" το άβρατο εκείνο χέρι έγράφε την καταδίκην του Βαλτάσκα επάνω εις τον τάχον: έμεις όμως που δεν είμεθα συγγραφέας, σημειωόμεναι άπλάως ότι ο κύρ Νικολής έταράχθη παρά πολύ και κατά την φρασιν των δραματογράφων από την ήμέραν εκείνην ήταν ζωντανό πτώμα.

Η ύποψία διά την άπιστιαν της κυράς του τον έκανε να συχαθή την ζώνη του και αν δεν κατώθωνα να εφρη καλύτερον έργασίαν, εχεν έτοιμη την πέτραν διά να την δώση εις τον λαμόν του και το είσιτήριον διά να κατώθ εις την θάλασσαν του Φυλάχρου.

Η ταλιόικωρη κυρά Λουλουδίτσα έκλεισε άπερηγήματα, διότι έδωκε την καλήν συμπεριφοράν του άνδρος της, έλλειπε διότι: σ' τε σκόρδο έφαγε, ούτε σκουριάς έμύοιζε.

Ήταν μεσημέρι, ο ήλιος ήγχε το φως ή και ή μάγος έδουλεύουν διάχυρα εις τα γλυκά των παιδιών, τα οποία έτρωγαν ή μηχανή από την κλίτικον της κυράς Λουλουδίτσα: αυτή έπαρουσάζετο ένα τραγούδι του παλιού καρού, ενώ με το ξυλοκόπη των άπιστούς τα άπλυτα επάνω εις την άκατοδουρομένην κάπηρ.

Έξαρνα παρουσιάζετο ο φαντάρος. —Κυρά Λουλουδίτσα, της λέγει, δεν έγραφε να σας μιλήσω εις το δωμάτιο. —Γιατί όχι, λέγει άνύποπτα ή κυρά Λουλουδίτσα και τούδεξ ή άνύποπτα εις το δωμάτιον.

Ο Βικτωρ Ουγγώ εις το σημείον αυτό της διηγήσεως μας θα έλειπε την πόρταν και ή άρνη τον άναγνώστην να υποθέσθ μίση δσα εις όμοια των ήρώων του. έπειδή όμως ήμεις γράφομεν ήμερον διηγήμα, είμεθα υποχρεωμένοι να τα είπωμεν όλα.

Ο φαντάρος άνοιξε τας άγκάλας του αν πετρά άναμώλου και έπασεν επάνω εις την κυράν ψέλλικων την φράσιν έκα νη, την οποίαν χρόνια τώρα εαρέθησαν να ακούουν από τα άπτερα τρυφήνα οι δου οι μπαγάροι του Αλκαθάρου και τα φύλακα του Ζαπατίου, ενώ δε έμύκρνε τα χείλια του διά να φιλήσθ την κυράν, ή ως ο χοίρος διά να πιήσθ ένα κομμάτι ψωμί, αυτή με μίση κίνησ άρπάζει το ξυλοκόπανον και έπιχειρεί να δεικνύσθ την δύναμιν της επάνω εις την ράχιν του φαντάρου. Πρά της θέας του εφείρου άρχαίει το ο φαντάρος άρρα προς την θύραν έως ότου όμως την άνοιξη ή κυρά Λουλουδίτσα κατερθώθη: να τον χαριστοήσθ τρεις φορές εις το μέρας όπου καταλήγει ή ράχη όλων των ανθρώπων.

Έτσι έκα έκα φανερώνεται και ο κύρ Νικολής, ο οποίος κομμάτια μεσα εις τα συνεχόμενον μαγειρεία, παρακλωθούσε ή λην την σκηνή από την άρχην, με την έε εαίεττητα ότι θα έσάκωνε την άπιστην γυναικά του.

Και αντί να τρυφήσ την κομπούραν και να ακούσθ τον φαντάρον, όπως θα ή ήθελε ή σύγγραφος δραματογραφία, τον ά

ήνει να φύγη άκούόμενος να τον κλωστήσθ και να φωνάξθ. —Φτώ, άχρείς, πάλαιάνθρωπε. —Όπως ο τραπεζίτης κλειδώνων τα χρέη ματά του εις κλειδίον της "Εθνικής Τραπέζης κομμάτια άμειψίμως διά την άσφάλειαν της περιουσίας του, έτσι και ο κύρ Νικολής δουλοπαιός πλέον διά την πίστην της γυναικός του, ήτύχησε την βασανισμένη ψυχήν του και έζησε χρόνια εύτυχημένα και έμεις καλύτερα.

MONTANITE

Όσο άσχημο είναι, και παρετηρήσανται ετα κρούσματα εσχάτως, να λαμβάνουν μέρας οι κυρία μας εις πολιτικές και αρματικές εκδηλώσεις, άλλο τόσον εύβριστόν είναι να τας έλεψη κανείς να τα ετάχουν εις μίση εκδηλώσιν ειλικρινούς και άρνης πανελληνίου χαράς και ένθους ετακρού, όπως εκείνη που έθισαν εις κίνησ την παρελθούσαν Τρίτην την νόκτα τας κυρίας μας, κατά την άρξην του ευνουξ Γάλλου άπουργού κ. Ντενί Κοσίβ.

Παντού έδωκε κανείς τας άντιπροσώπους του ώριού φύλου να πρίχουν όπως ίδουον διαπρεπή φιλέλληνα, όπως φωνάζουν την εχθρή όλων μας: "Ζήτω ή Γαλλία!" Δεν θα μπορούσε δέδικαι ο κ. Κοσίβ να αντασθ πως το διάδο του, από την γοραν που λατρεύει την πατρίδα του, θα ήτο δυνατόν να σπαρή με περισσότερας ένθους έμψας από χαμώμελα, εύχας και ζήτω φαντάρος που έθνησαν από τα στοματικά των κυριών μας.

Δεν είναι μόνον οι γυναικείες πηλίθη φεις των κινηματογραφικών δραμάτων, που θα καταστουν μία μέρα πολύτιμος κοριζιτέ. Αι "υποθέσεις" μερικόν μελοδραμάτων θα ήμπορούσαν να δεικνύσθρον παύτως όχι μόνον εισοδόν, αλλά και περιεργή θέσιν εις τα άρχαία του Κράτους. Την παρελθούσαν έβδομάδα, μία δραδική αρχαιολογούσα εις το θέατρον του "Συντάγματα" το "Μπέλλο εν Μάσκαρα" και όταν ένας κύριος είπεν εις τον πλησίον του, ως ή υποθέσις του δράματος είναι πολύ ρηχία, μία κυρία, που μόλις είχε άποστασει την περιλήθην που της προσέφερον, ως πωλήτης αντί εικαστάτετος, ήρώατο με έκπληξην.

—Άρχαιότερα και από την πορδήφθησ: —Τέλος πάντων όπου πατήσ ή γυναικία το πόδι της, άμέσως παρουσιάζετα κατ ή Μόδα, άμέσως άρχίζει και άναρταίνεται το λεπτό γούστο. Πριν ά αυτοκίνητα ήσαν έλάβαρα και άκαλίσθητα, καθόσον ήσαν περισσότερα κυρία έγένοντο σωφάρ κατά πόσον και έδελτιώνοντο. Τώρα έχουεν και μόδα εις τα αυτοκίνητα. Στην "Αργιλία", ή, υπάχει μεγάλη προτίμησις δι' αυτοκίνητα γυναικείας νερέντιος πρό. ΟΣ

το είναι σίη κανείς πλέον αν το αυτοκίνητό του δεν είναι κομψόν και πολυτελές, με αρμονικούς χρωματισμούς, πολυτελείς με παφωτές κομψότητες, θερμαστές για τα πόδια, ταπισσέρ άκριβή, κρυστάλλινο διάδρο για τα λουλούδια πολυτελής κλπ. Ολοι αυτοί οι εξωραϊσμοί άφείλονται εις τας κυρίας. —Αν όλα τα αυτοκίνητα άδηγούοντο από κυρίες, οι άνδρες θα έδελπαν αυτοκίνητα άληθινά άριστοτεχνήματα, έλεος μίση φίλη μου της προάλλας. —Οι άνδρες; έπρόθεσαν από μίση άκρη ο σκόμπος της. Δεν θα ύπηρχον. Θα τούς ετάχτο διαμελίση πρό πολλού, αν έμεινεθε όλες σωφάρ.

—Αν όλα τα αυτοκίνητα άδηγούοντο από κυρίες, οι άνδρες θα έδελπαν αυτοκίνητα άληθινά άριστοτεχνήματα, έλεος μίση φίλη μου της προάλλας. —Οι άνδρες; έπρόθεσαν από μίση άκρη ο σκόμπος της. Δεν θα ύπηρχον. Θα τούς ετάχτο διαμελίση πρό πολλού, αν έμεινεθε όλες σωφάρ.

Στην "Αμερική", οι κυρία του καλού κίτρου κλαίουσ και δούρουσ που έκλεισαν όλα τα γούντερ ριζέρσ—τα εύρωπαϊκά ρουκία, και δεν έχουσ που να πάνε. Καμμία καθώς πρέπει "Αμερικανίδα" δεν μένει ποτέ στην "Αμερική". Φαντασθήτε ότι ά ναργιασθήσαν τώρα να καταρεύουν εις την έκθεση του Αγίου Φραγκίσκου, ή οποία ούτω μπορεί να έπιτύχη. Και θα το έφαιλε; έβδεια στον εύρωπαϊκόν πόλεμον. Ο "Άγιος Φραγκίσκος" έχει θαυμάσιες κροτουαλιές, ώραία πάρκα, μοναδικό, γλυκίστατο κλίμα, γεμύνα καλοκαίρι, λουλούδια, αλλά τί είναι όλες αυτές ή μετέριος μπρός στη δέξα του Πικαντίλλου ή τη λήν φη της Ρυ νελά Παί; Η όχι!

Τα δύο σέξια μόδας που σας παραθέτωμεν εις το παρόν φύλλον, δεν άμφιβάλλομεν πως θα σας άρέσουν. Ένα έδωξας σίη κοστούμι κ' ένα ήενιν κλώσ πρώτης τάξεως. Αν έπεριμένετε να σας ποδών ποσο στοιχίζουσ πρέπει να λάβετε υπ' όψιν σας, ότι την Κυριακήν την διαβάδουσ όχι μόνον κυρία, αλλά και άνδρες και σέξοι γοι...

Η μόδα άρχισε να παραδέχεται τα πλατιά πολύπτυχα φουστάνια των κυριών, αλλά πολύ, πολύ χοντά. Μία κακή γλώσσα, εις την θέαν ούτω μονιτροφοροσής κυρίας, είπε: —Οι εύζωνοί πρέπει να στείλουν της φουσανέλλας τους ως μοντέλα εις της άριστοκρατικής ράπτριος των "Αθηνών."

ΤΟΥΦΕΞΕ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ο μεγάλος εθνομορφός της "Αμερικής" Μάρκ Τουαίν μίση φορά εφείπασε μεσα σ' ένα γεμάτο κόμο τραμ και έκρατείτο από το λουρί. Καθώς όμως το τραμ έπυσε σε μία γωνιά το λουρί κόπηκε και ο Μάρκ Τουαίν έπασε στα γόνατα μίση άμμερησ και καλονομμένης κυρίας. Ο εθνομορφός σκυλιθήσε, έδωγαε το καπέλο του και κάνησ. —Κυρία μου, είναι ή πρώτη φορά στην ζωή μου, που ή έπαρεια των τραμ μού ετάχμε μίση γάρι.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου, κυρίου: — Παναγ. Δασεργίαν, Κέρκυρα, Φωστήρα δημοσιεύου. Καταχωρήσει προς 3 λεπτά την λέξιν. —"Νυχτοπούλι", Χαλκίδα. Στείλατέ μας δρ. 1.50 όπως δημοσιεύουεν άγγελίαν Συλλογών.—Ν. Φωστήρα κενικλήπουλον, Περίεμενον τίποτ' άλλο εδύθησαν. Αναδέτα γυναικά έδημοσιεύθησαν. "Απάντησις διαγωνισμού αγάμου" έδύθη.—Φ. Παπαρηγίου, Φάρακλα, Δραμοσιεύου. Τη πεζόν άργότερα. Αι έγκρισις στις φευδώνων εις το άλλο φύλλον, εις το οποίον δεν θα δημοσιεύου λογωγραφία ματα με φευδώνωμ μ' άγκυραμένα. "Περ. Καλ" νου, Καλόμας, Δραμοσιεύου. Τη πεζόν άργότερα. —Δ. Κωνσταντινούπουλον Λευκάδα. Τη παύ αγάμου έδύθησαν ε που πρέπει. —Δακ "Τροικιζόν", Λευκάδα. "Ελήθησαν, εχρησιμεύου. Αγρασιεύου εις το έπόμενον. "Μορφήσι της Κυριακής", Απάντησις έδύθη. Πήπεισ όμως να στείλατε και εις και οι άλλοι όπως έν κρησόν τα φευδώνωμά σας. "Αναγνωρίζετε τί ύπερρεσιν πρέπει να έχουεν μόνον και μόνον πως τακτοποιήσιν της συνεργασίας των άναγνωστών, κατατάξιν των λογωγραφημάτων κα. έπιστολών. —"ΑΓΚΥΡΑΝΤΕΣ", Δραμοσιεύου. Εύχαριστούμεν. Περιμένοσ τίποτε δικό σας. Στρατιωτικόν, άνέκδοτο, σύντομο. Καμμία μικρή περιγραφή.—Δακ Ε. Μ.—Δεν ημείζετε πως θα τον καλύτερα αν μας έστέλλετε τίποτε πεζόν; Ποιός σας είπε πως είμεθα κατά του ήτημάτος των γυναικών; Έμεις; Κάθε άλλο. Του καυτίον ημείζατε. Τη άσπετά μας είναι έν τελώς άδεια. —"Ταρταρίνον", Δραμοσιεύου. Εύχαριστούμεν. Περιμένοσ τίποτ' άλλο. —Γεώργ. Πά—λην, Δραμοσιεύου. Σας άπορείτε να μας ήτε τούτα πράγματα από την θαυμαστήν σας πατριδα. Για κανέναν έκτακτομωριούχο, για κανένα τόπο, για πόσα περιήγησ και όρνια που εχει το νήσι σας. Περιμένομεν.—Μ. Π. "Ασκημάν", "Ελήθησ πεζόν, Δραμοσιεύου. Είκοσες νόστιμας.—Θέμον Λόκον, Βόλον. Εύχαριστούμεν άριστάτα ηπιστολήν. Το ποιήμα άργότερα. Στείλατέ μας τίποτε πεζόν, σύντομο.—Γεώργ. Ν. Τουρτζή, Λαμίαν.—Η έγκρία συνδρομή διά το παρόν δικόν μας είναι εξ άρχαμά, τας οποίους

μπορείτε να στείλατε διά ταχυδρομικήσ επιστολήσ εις τα "Γραφεία "Ανασπόλεως",—Π. Γ. Δραγοβαν, Καλόμας.—Ελάδομεν. Εύχαριστούμεν. —Δ. Σιδεράν, Αίγιον. "Ελάδομεν. Διά την δημοσίευσιν της μαγετικής εικόνας μετρήσατε και πέστε μας πόσους στίχους θα καλύτεψ. Θα ύπολοισθήσ πως 20 λεπτά ο στίχος, μη συμπεριλαμβανόμενου του κειπέ, αν πρόκειται να κάμωμεν τοίχουον.—Γ. Δ. Μαγγαλιέραν, Μισολύγγιον.—Στείλατε της άναποκρίσεως του τόπου σας. Σύντομος. Δαχόμας.—Γ. Μπουσάν.—Δεν έδύθησαν τίποτε έπεικως δεν είμεθα άδικηλοήγοι. Αι καταχωρήσεις πληγώνονται προς 3 λεπτά την λέξιν.—Γεώργ. Γκορτζογιάννη, Δαχόμας θα αν είναι έραχθ, και, φυσικά, αν έγκριση.—Μ. "Αντόπον. Διά καταχωρήσιν συλλόγου "Δραμοσιεύου" "Ελλάς", στείλατέ μας ο έραχμάς. Σας ύπολοισόμεν προς 20 λεπτά τον στίχον μόνον. Όταν στείλατε, θα δημοσιεύθ όπως έχει. Περιμένομεν. Ο όρος μας, όπως αι καταχωρήσεις προαχθένουσι, σας λέγομεν μετά λόγους μας, είναι άπόλυτως άπαράδεκτος δι' ε λους εν γένει. —"Σκαπανέας", Δραμοσιεύου. Περιμένομεν και άλλα. "Εγκρισις φευδώνων εις το έπόμενον φύλλον. Πήπει να φροντισήτε να μας στείλατε διά την έγκρισιν.—Σ. Διαμαντινούπουλον, Αφουλακισμένο Αιγιότακιν, Ε. Γκιωνάγην. Ελίστατιον Μανωλόπουλον, Γ. Χιλιάρχον.—"Ελήθησαν. Εάν έγκριθώσ θα δημοσιεύου.

Γ. Α. Μπουσούβαν, Πειραιά.—Εύχαριστούμεν θερμότατα όλοι. Ξόλοι και όλοι εις το έρήμενον φύλλον φροντισάτε να έγκρισίτε τα φευδώνωμά σας, επειδή μόνον μερφορρα με έγκυραμένα φευδώνωμα θα δημοσιεύου. Στείλατέ μας 50 λεπτά εις γραμματόσημα διά την έγκρισιν. Φώτ. Σακκίλλάρη, Ήβον πεζ. Σύντομο.—Τίποτε από το στυατό δεν θα μας στείλατε; Περιμένομεν. Σύντομο.

Παρακλωθουεν τον συγγραφέα του "Αιολιού" διηγήματος που δημοσιεύουεν σήμερα, να μας στείλη το ένομά του ή το φευδώνωμόν του, επειδή το χαμώγερρον δεν είχε. Θα το στυατώμεν εις το άλλο φύλλον.

Ήρεδουεσ λοιπόν την άλλη Κυριακή, και καλή διακίδασι!

Ο Ταχυδρόμος σας

Ήδού και μία άλλική εις το σημερινόν φύλλον, που θα σας ένθουσιάζη. Προσέξατε την 8ην και 9ην σελίδα. Είδεκα ποτέ παρόμοιον πράγμα εις ελληνικόν περιοδικόν, τέτοια έλλογή; Αλλά σας έπιστολάσομεν πολύ μεγαλοετήρας έκπληξίης διά το μέλλον.

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Συνέχεια εκ της 3ης σελίδας)

να του, ήσανόη ένα χέρι που ετίθη επάνω στον ώμο του.

— Θέλετε να καρδίστε τη μισή απ την αμυγλή αυτή;

— Εστράφη και είδε έναν γέρο πέντελο μιν με πατριαρική γενειάδα που εσκέπαζε το μπροστινό μέρος της από αλπακά ζακέτας του, και εφορούσε στο κεφάλι ένα μαύρο σκουφάκι.

— Τι θέλετε να πείτε; ήρωήστε εγώ ή Φέργκος, παρατηρήσας ότι ο συνομιλητής του χαμογέλουσε.

— Θα ένουνηγούσα εύχαρίστως αυτόν τον λιαστή, αν εύρισκα για σύντροφο ένα άποφασιστικό παλληκαρι, και είσαι εκείνος που μου χρειάζεται.

— Και που με ξέρετε έμένα; ήρωήστεν ο Φέργκος.

— Όταν σε είδα που εδραμίνε από το θαπόρι, είπα ήμέσως με το νου μου «Αυτός είνε εκείνος που ζητάω». Επήρα λοιπόν και άνοιξα κουβέντα με τον καποτάνο ο οποίος μ' εβεβαίωσε πως δεν είχατε έρμηνεία και ότι θα επιάνατε ότι εργασία σας πτύχανε. Μου είπε επίσης ότι αυτός κενάχα εμπόρεσε να σου πάρη στο διάστημά των πέντε εβδομάδων που διήρκασε το ταξείδι. Μου άρκουσαν αυτές ή πληροφορίες, γιατί πάντα εκτιμώ εκείνον που ξέρει και κρατάει τη γλώσσά του, και πριν έννοσω άκομα απ τη προφορά σας ότι είσθε Σκωτσέζος λεβέντης, ήμέσως σ' εβάλει στο μάτι.

Είσθε άποικος; ήρωήστε ο νέος.

— Όχι, είμαι ένας εκ των διευθυντών της Τραπεζής της Νέας Γκάλ του Νότου, της μόνης Τραπεζής που υπάρχει σε άκτίνα έκαστη μιλίων. Μπορώ λοιπόν να σας προσφέρω πολύ καλύτερη θέση από εκείνη που θα σας επροσέφερε ο σπουδαίος περσε άποικος όλης της άποικίας.

— Έτσι; Σας εύχαριστώ πολύ, αλλά ελογάριασα να πάω σε κάποιο σταθμό. Είχα μάλιστα και συστατικά γράμματα για αυτό το σκοπό. Αλλά δεν υπήρχε καμιά ανάγκη να το άνακοινώσω κι αυτό στον καποτάνο.

— Θαυμάσια. Σας επαναλαμβάνω ότι άγαπώ τον άνθρωπο που κρατάει τη γλώσσά του. Άκούστε όμως και μένα. Θα χρειασθώ να εγγραφθώτε άραδί στο ν' άποχηθώ μετ' ή υποφερτή θέση στο σταθμό. Εάν έλθετε όμως μαζί μου, θα σας δίνω δύο ήλιρες στερείνες την εβδομάδα, όσο να κερδίζετε τη μισή άμοιβή. Αν δεν επιτύχωμαι, θα περάση έτσι ένας χρόνος και κατόπιν θα έχετε πάντα τον καιρό σας να βρῆτε καμιά θέση. Η ύποσχεσίς μου είνε άρισμένη, όσο είνε αλήθεια πως όνομάζομαι Ανδρέας Μακμπήν.

— Μά πως σχεδιάζετε να πιάσετε ή κείνο το ληστή, μίστερ Μακμπήν;

— Θα του στήσω παγίδα, και δεν υπάρχει καλύτερη απ την Τράπεζα. Ο Στιγγαργής δεν καπιότασσε άκόμη με τέτοια ιδρύματα από τον καιρό που άρχισε την τέχνη του. Αλλά δεν σας λέω περισσότερο προτού μου δώσετε άπάντη.

— Μά πρέπει να ξέρετε πως γράφω σαν της κότσες, και όσο για λογιστική...

Ο κ. Μακμπήν έχαμογέλουσε.

— Και σας είπα εγώ πως θα σας πάρω στην Τράπεζα, παιδί μου; Είμαστε τρείς που φροντίζουμε για την άλληλογραφία και τη λογιστική, και μου φαίνεται πως είμαστε άρκετοί. Ξέρετε καθάλλα;

— Ναι, ήρωή. — Θα είχατε όραση να κάμετε έργα σιζ, έστω και άραδί, αν σας το εζητούσα;

— Όχι, θέλετε.

— Καλά, αυτό και μόνο ζητώ από σένα, και τίποτε άλλο. Θα άναλλάξετε να επιβλέπετε το άμολάκι και δύο άλογα, καμιά φορά να τα οδηγήτε κήληλα, αλλά κυρίως θ' άναλλάξετε να πηγαίνετε καθάλλα. Πρέπει να ξέρετε ότι είμαι γέρος και ζω μονάχος με την γρηά οικόνομο μου. Ο τομίας και ο εισπράκτωρ μένουν άλλού, κι εγώ χρειάζομαι έναν για όλες της δουλειές. Εγώ έναν άλλον τώρα, μά θα του δώσω τον άέρα του με το πρώτο, αν δέχεσθε να του πάρετε τη θέση. Ένωσείτε τώρα, θα ξητάτε στο σπίτι μαζί με μένα ή και θα κάμετε όλα τα θελήματα και της γοντροδουλίας. Θα παίρνετε δύο ήλιρες στερείνες τη εβδομάδα.

Ο κ. Μακμπήν είχε χτυπήσει εκεί που έπρεπε, γιατί άκριβώς αυτό εζητούσε και ο Φέργκος, να βρῆ μια θέση για όλες της δουλειές εκτός τούτου το μυστήριο που υπήρχε σ' αυτόν τον γέρο δεν μπορούσε παρά να προξενήση κάποια γοητεία στο τυχοδιωκτικό πνεύμα του νέου. Έτσι λοιπόν άδύχη τη πρότασι.

Με τη σύμφωνη που χαρακτηρίζει τους Σκωτσέζους, ο Φέργκος είχε άρτήσει τας άποσκευάς του στο θαπόρι και της μετέφερε μία μία με τα ίδια του τα χέρια από σπίτι του μέλλοντος άρκετικού του. Το εικονίμα ήταν ένα άμφοκαλώδι από τούβλα με μια πλατειά βεράντα. Το οικόνομημα ήταν γισμένο παράμαρ απ την όδω, ή οποία τότε έφαινε μάλλον με εζοχηκό βρῆμα. Η βεράντα έβλεπε σε μια μακρῶα δειντροστοιχία από έλατα τελείως έρημη. Η αλληλειμένη άποπίσω απ το σπίτι ήταν κλεισμένη από παράπαιτα χτισμένα διόγυρα, σαν τόσα άλλα που είχαν ιδεί ο Φέργκος όταν έπλεε τον ποταμό. Όταν έβρασε ο νέος, παρατήρησας ότι ο προκάτοχος του εύρίσκατο στην αλλη σκηνίτα στο μέθισι, και κατά την όψη που είχε αυτή ήταν ή συνειθισμένη του κατάρτασι. Άμέσως ο κ. Μακμπήν έπαιψε να τον διώξω. Η οικόνομημα ήταν τελείως κουφή και έλαγε ότι έσκέπτετο. Όταν ο κύριός της της παρουσίασε τον νεοερχόμενον, αυτή εδήλωσε ότι της άρασε το πρόσωπό του, αν και εθεώρησε καλό να προσθήη ότι υδαν πρέπει να δινή κανέναν πίστι στην όψη. Έπειδή έμαρτίρουμε εζαίρετο το άρνέ, ο Φέργκος Κάρνι, ένδι ένουνηγούταν επάνω στην καρέκλα του ύστερα από ένα εζογο γεύμα, ήταν καταγοητευμένος για την καλή τύχη που είχε.

— Μπα; είσθε υδρόπότης; του είπε ο Μακμπήν προτομαζών τον τρίτο οδίστι του. Το ίδιο ήμουν κι εγώ στην ήλικία σας... Δοκίμω όρισμένως είσθε εκείνος που θέλω. Αλλά περιμένετε να πάω να κοιμηθώ ή οικόνομος και θα εδῆτε κάτι...

(Άκούσθει)

ΕΙΧΕ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΙΚΗΟ

— Γιατί άρρησε τον άνδρα της;

— Έχασε τα χημάτά του, ο καυμένος.

— Πώς;

— Της τάδωσε όλα.

Έγγραφῆτε συνδρομητάς εις την «Κυριακήν»

Είς δραχμάς τὸ έτος

ΑΠΟ ΤΟ „ΝΕΟ ΦΕΓΓΑΡΙ“

(Τὰ παιδικὰ τραγούδια)

Του Ραχποτισιώτη Ταγκόου

Ο μικρός μεγάλανθρωπος

Είμαι μικρός γιατί είμαι μικρό παιδάκι άκόμα. Θέλω μεγάλος σαν θα γίνω και γω σαν τον άδερφό μου.

— Ήρθη τότε ο δασκάλος μου και θα πῆ: — Έλα κι' είνε άργά, Φέρε την πλασου και τα βιβλία σου.

Εγώ όμως τί θα του πῶ;

— Δεν ξέρετε πως είμαι πια μεγάλος σαν τον πατέρα και άν πρέπει παιά να κάνο μάθημα;

— Ο δασκάλος μου θ' άπορήση μά στα τέλος θα νά πῆ:

— Βέβαια, αφού είνε πια μεγάλος, αν θέλη μπορεί να παρατήση τα βιβλία.

— Θα ντυθώ και θα κατεβώ για να πάω στο πανηγύρι που θάνε μαζεμένος κόσμος πολύς.

— Ο θεός μου θα τραῆ από πίσω και θα μου πῆ:

— Θα γαῆς μονάχο σου, παιδί μου, Άρρησε να σε πάω εγώ.

— Θα του άπαντήσω:

— Μά δε βλέπετε, θεέ μου, πως είμαι πια μεγάλος σαν τον πατέρα; Μπορώ να πάω μονάχος στο πανηγύρι.

— Και ο θεός θα πῆ:

— Ναι, μπορεί να πάη τώρα όπου θέλει. Είνε πια μεγάλος.

— Η μητέρα ήρθη από το μπάνιο της και θα με εῆ που θα δίνω παράδες στην τροφό μου. Θα ξέρω τότε ν' άνοιγω το κουτί με τους παράδες; Θαχω κλειδί δικό μου.

— Η μητέρα θα φωνάξη:

— Τι κάμεις εκεί, κκακόπαιδο;

— Εγώ όμως θα της πῶ:

— Μαμά μου, άν ξέρετε πως είμαι πια μεγάλος κι' εγώ σαν τον πατέρα, και πρέπει να πληρώνω την τροφό μου, μόνος μου.

— Και ή μητέρα θα πῆ μέσα της:

— Είνε πια μεγάλος και μπορεί να εῆ νη χημάτα σε όποιον θέλει.

— Στης χρονιάτικης ήμέρας του Όκτωβρίου ο πατέρας ήρθη να περάση της γιορτῆς μαζί μας. Θα με νομίζη άκόμη παιδάκι και θα μου φέρη από την προτείνουσα μικρά παπουτσάκια και κοντά μεταξωτά φορεματάκια.

— Μπα, μου, δώσα στο ανάντη (το μεγαλύτερο άδερφό). Δεν λέπετε πως εγώ παι είμαι μεγάλος σαν και σένα;

— Ο πατέρας θα σκεσθῆ λιγάκι και θα πῆ:

— Αλήθεια. Μπορεί τώρα ν' άγοράξω τα ρούχά του μονάχος του. Είνε παιά μεγάλος.

Κ. Τρικογλιδης

Ουδερμία καταχώρισε Δημοσιεύεται

Αν δέν προπληρωθῆ Τρία λεπτά ή λέξις

Οι νεκροί, ο Ιταλίας, οι νεκροί σου.

Και έλαγες εσύ «Με ποιόν θα νά πάρω και όταν γίνω γρηά και άσημη;

— Βέβαιος, χρωστί μου. Μη πως θα μείνω κι' εγώ πάντα νέος και είνε γαίος άλλωσως;

ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΥΜΝΟ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΟΥΣΙΟ

(Είς τους πεσόντας)

ΥΜΝ. — Πρό τινών ημερών εθνησίουθη είνε το «Κορριέρε ντέλα Σέρα» της Ρωμής εις ύμνος του Ντανουσίσιου (Τρείς φεκαί για τους πεσόντας) εις το παίζν, εμερομένης εις τους πασόντας Ιταλους τους μαχημένους επί των Άλπεων και του Ίόνου κατά την Αυστριακών και από τον όποιον σας μετεφύζομεν σήμερα το άκόλουθον κομμάτι, γεμάτο δύναμι και λυρικόν.

— Οδηγημένες σαν κοπάδια, σκόρπιες τας άγέλες είνε του έθροφ ή λεγεώνες. Άλλα ή δικές σου, ο Πατριδα, είνε θυσιές ά κισούνης, όλοκαυτίματα εζ ήφωσσεως, παραρραί που θα κούδν στο θυμό του.

— Ένα στέμμα λάμπε πάνω των, όπως στην κόμη των παρθένων. Το χαμόγελο παραγγαίει της άνδρείας και ξανοφαίνα ύστερ από την άγωνία. Ο θάνατος είνε εζωότερος ώσαν νίκη.

— Ο Πατριδα, οι πρωτογέννητοί σου υπογράφανε τη συμφωνία και οι σπυρογέννητοί σου έμαθαν το λόγο που τους όρισε. Μην άποτρέψης πια απ' αυτούς το πρόσωπό σου.

— Ζητήσατε το ζωντανό μου πρόσωπον; Διεταξέ ο λόγος σου μέσα στην πολυμηκή είνε. Ζητήσατε το πρόσωπό μου το ματωμένο, το ιδρωμένο, που άνάδει το πάθος και ή εῆψα.

— Και τα νερά και οι πάροισι βράζει και οι γκαρμίσ, ή άμμουδιές και ή γλήνη, τα δάση και τα τείχη και όλα αυτά επί της έλ. λήθανε εψ; στο διάδα του όρημητικού, θυνα τον άνέμου.

— Και είδα το ματωμένο και ιδρωμένο πρόσωπό σου, που άνάδει το πάθος και ή εῆψα. Σε είδα φρεκαυμένη από σάρκα, από την ίδια σάρκα των παιδιών σου.

— Νά, ή όψη των νεκρών σου ήταν όταν τη ζωντανή σου όψη, ο Πατριδα. Κι' όσο περισσότερο πολυμώρες, τόσο ώραιότερη ήσουν. Και όσο περισσότερο πέθανες, τόσο και πιο όλοσθη ύψουνοσαν.

— Κι' επάθαιναν τα παιδιά σου. Και όπως τα καρδιά των έκαναν το δικό σου καρμ, έτσι και τα πνεύματά των έκαναν τη δική σου πνοή, ο Πατριδα, την άντρετωμένη πνοή σου.

— Και λέγατε εσύ «Τώρα ποιός θα με εῆνη γρηά εις την πιστή πόλι; ποιός θα με ο ερηγήσει ίσα με τον ώραιό μου λόρο του Σάν Τζουάστο; Ποιός θα με οδηγήση δίπλα από της στήλας και δίπλα από τους αῖωνες, να βρέθω τη δάφνη όπου με περιμένει;

— Οι νεκροί, ο Ιταλίας, οι νεκροί σου.

— Και έλαγες εσύ «Με ποιόν θα νά πάρω τη Διπλή Πύλη και κάτω από το Ρόδο, τον Σέρτζ, άνομισα από της εῆνη στήλας του Αύγουστου Καίσαρος, εις την έρημ μου Πόλι; Με ποιόν θα νά εῆνω

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

— Τι λολι, Έλένη μου, το Εύαγγέλιον. Ο έχων δύο χιτώνας να δώση τον ένα. Δώσα λοιπόν κι' εσύ σ' αυτόν το δυστυχισακάτη μια παντάρα, αφού έχεις δύο. Είνε άξιόλυπτος, ο καυμένος. Δεν έχει χέρια.

— Και ο μικρός, που έπεθύμει να πάρη αυτός την παντάρα, αποκρίνεται αντι της μαμάς του.

— Μά τότε, κυρία μου, γιατί δεν του εῆδωτε κι' εσείς το ένα χέρι σας, αφού έχω τα δύο;

— Αλλά στη Τάρα είνε της καρδιάς μου ή δύναμι στην Πίστη Μαρίνα είνε ή πίστι μου και στην Άγία Αναστασία πάει το τάρα μου. Κράζε, ο Πόλι, Βρυγγήσου, ο πόλις, με τα Λιονάρια σου. Σε είνε θε να δώσω τον άγγερινό.

— Σε είνε θάρη, και κάτω από την έσρα πρέπει του θυμού σου να προδῆξω τα λάβρα σου. Θα τανάξω διάπλατα ψηλά στον άέρα της άνατολής. Ω, θάλασσα, μη μου δώσθης πίσω τους νεκρούς μου, ούτε τα καρδιά μου. Δώσε μου τη δόξα.

— Και τότε θελή η φωνή άκούσθηκε εζ ύψους λέγουσα: «Μακάριοι οι πεσόντες». Και άλλη φωνή άνήγγειλε: «Μακάριοι οι σοι για σε πεθανόντες».

— Τότε κάποιος από τους θεατάς της τρέψης θέστωσε φωνάει:

— Κάμε την δυό δρόμους, άδερφέ... «Συκαπνεύς»

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΤΡΑ... — Ημουν μικρός κι' άλήξερος Βάσανα δε γροικούσα. Δέ μ' έμειλε για έρωτα Έπαλιξ και γαλούσα...

— (Τώρα) — όμω ή καρδιά μου Πίλικος είνε γεμάτη. Και της ζωής άπλώνεται Μαύρο το μονοπάτι...

Φάρσαλα Φ. Παπαργυρίου

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΚΟΜΑ

— Αν σ' άραπώ μ' έρωήστες, Μά δεν το ξέρετε τάχα. Πώς απ' τον κόμο δολοκλήρο Για σε ποιά μοναχά;

— [Και τη στιγμή που ή φυγή. Θα φεύγη από το σώμα, Και την πικρή αυτή στιγμή. Θα σ' άραπώ άκόμα...]

Παιραεύς Μ. Π. Αστυάκος

Ουδερμία καταχώρισε Δημοσιεύεται

Αν δέν προπληρωθῆ Τρία λεπτά ή λέξις

ΕΠΙΤΑΓΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

εκδίδει και ενεργεί εφ' όλων των εόρων της Παλαιάς και Νέας Εγγλάδος, υπό άρίστους όρους, η

ΛΑΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ,

διότι έχει το άνηρέστερον δίκτυον Άντασκοριτών.

Πώς, θα πῆτε; Ίσο. Με 5 μόνον δραχμάς εγγράφετε τα παιδιά σας δι' εῆ μη κας συνδρομητάς εις την

NEAN FENEAN

Και λαμβάνετε και τα 16 μέγρι τούδε ενδοθέντα τεύχη

ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

— Η συνδρομή θα λογίζεται από του 17ου. Μίνον τα 5 μυστηρημάτα, που περιέχουν τα 15 τεύχη, θα σας εστούχίζον 25 άραχμάς δηλαδή προσέφομεν,

5 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΔΕΙΑΣ

25 ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΕΑΝ

— Η «Νέα Γενεά» είνε έργον άριστομένον, άσθητώς και άπολειστικώς, εις την μόρφωσιν του Έλληνοπαίδα.

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ;

— Τα παιδιά σας; Είσθε εβόαιοι ότι ή πνευματική τροφή με την όποιαν τρέφεται το μυαλό των είνε καθαρά και υγιής; Πως λάβατε την επίδρασιν άκαθάρτων άνηρωματών. Έγγράφατέ τα εις την «Νέα Γενεά» Γραφεία «Ακροπόλεως», Αθήνας

25 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΕΑΝ

ΣΤΑ

ΠΑΙΔΙΑ

ΣΑΣ

25 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

➤ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΎΜΩΝ

Ο Τάκης γυρίζει σπίτι του από την εκκλησία και βρίσκει τον μπαμπά του και τη μαμά του που μαλώνουν στα γέρα. Μπαίνει μέσα στο σαλόνι, ενώ από μακριά του ακούγονται τα λόγια του ιεροκήρυκα που εξήγησε το Ευαγγέλιο. Ο Τάκης μπαίνει στη μέση και λέγει:

— Μαμά! Μην μαλώνετε! Ο παππάς σήμερα στην εκκλησία είπε: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών» . . .

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

— Έ: Τί είμαι; Πρόσεξε καλά στα λόγια σου, Μανώλη, γιατί στην άστραφα!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΑΙ

Στην οδόν Πειραιώς, ή και είς άλλον δρόμον Αθηναϊκόν, ίδού πως βλέπει τη σκόνη εκείνος που ροβάται τα μικρόβια.

Δρ. 10.476.592.50

ΤΟΣΟΣ ΔΑ ΣΤΟ ΚΟΡΜΙ ΑΛΛΑ ΣΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ . . .

— Και πού τον φάραξες, Φιφή;
— Στο Λουτράκι, Και είνε τόσος βιά, καλέ μαμάκινα!

ΟΙ ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ ΣΤΟ ΠΑΝΕΛ ΑΘΗΝΩΝ

Οι Κένταυροι, ως γνωστόν, κατά το ήμισυ άνθρωποι και κατά το ήμισυ άλογα. πήγαν την Κυριακή στο Πανελλήνιο να φάνε και παρήγγειλαν:

— Γκαρατόν, ένα μπιφτέκι, μπίρα και δύο ζάχατα σανό . . .